

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

5 ΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 1-2

ΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Αριθ. Πρωτ. 2957

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργε τῆς ἡμῶν Μετρίτητος κύριε Χρυσόστομε, τὴν φιλίαν ἡμῖν σεδασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Τὴν ἐν Συνόδῳ Ὁρθοδόξῳ Οἰκουμένῃ συνέλευσιν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἐπισκόπων, ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὀρισθεῖσαν, καὶ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 3622 καὶ ἡμερομην. ιη'. Ἰουλίου ἀφ' ἡμερῶν αὐτῆς ἀνακοινωθεῖσαν, ἵνα ἡ μελετωμένη Σύνοδος κατάρξηται τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἐν αὐτῇ τῇ χιλιοστῇ ἐξακοσιοστῇ ἐπετηρῖδι τῆς Ἁγίας ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμένης Συνόδου, διὰ τε τὸ αἴσιον τῆς κατὰ χρόνον συμπτώσεως καὶ πρὸς μείζονα ἔξαρσιν τοῦ ἐπὶ ταύτῃ ὀρισθέντος πανορθοδόξου πανηγυρισμοῦ, πλὴν διὰ τὰς ἀπὸ τῶν καιρῶν ἀνυπερδλήτους δυσχερείας, ἀδύνατος ἀπέβη ἡ πλήρωσις τοῦ κοινοῦ πόθου.

Ὅτι δὲ τὰ ἐν τῇ διαδρομῇ τῶν αἰώνων καὶ τῇ ἀκατασχέτῳ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἐξελίξει ἀνακύψαντα πολλαπλὰ ζητήματα, ὁσημέραι ἐπικυζανόμενα, προβάλλουσι σήμερον ὑπὸ μάλλιν ἐπιέγουσαν μορφήν καὶ μονοουχὶ ἐκδιάζουσι τὴν παρά τῆς Ἐκκλησίας λύσιν ἢ διευθέτησιν αὐτῶν, τοῦτο παρά πάσαις δημοφώνως ἀνομολογεῖται ταῖς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις τοῦ Χριστοῦ.

Τούτου δὴ ἕνεκα, μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ ἀσύμφορον τῆς περαιτέρω ἀναβολῆς καθορώντες, ἐν πλήρει δὲ ὄντες ἐπιγνώσει καὶ ἐκτιμήσει τῆς ἀνάγκης, ὅπως ἐν ἀγάπῃ ἀδελφικῇ χωρήσωμεν ἅπαντες εὐθὺ πρὸς τὴν σύγκλησιν, ἐγνωμέν ἔπανελθεῖν πρὸς τὴν πέρυσιν ληφθεῖσαν καὶ ἀποδεκτὴν γενομένην ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ

ὄρισανεν ἵνα ἡ Σύνοδος συγκροτηθῇ μὲν, Θεοῦ διδόντος, τὸ ἐπιόν ἔτος 1926, ἐγκαινίστη δὲ τὸ ἔργον αὐτῆς ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἐνδόξῳ ἐορτῇ τῆς Πεντηκοστής, τῇ γενεθλίῳ δηλοῦν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἡμέρᾳ, ἥτις καὶ χρονικῶς τοσοῦτον ἀφίσταται, ὅσον ἀπαιτεῖ χρόνον ἢ συμπλήρωσις τῆς μελέτης τῶν θεμάτων ἀπὸ μέρους μιᾶς ἐκάστης τῶν Ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Καὶ περὶ μὲν τῶν κυρίων θεμάτων, τῶν πρὸς συνδιασκεψὶν ἐν τῇ Συνόδῳ προβλητέων, ὅσα καὶ σήμερον μελέτης ἀξία κρίνομεν, ταῦτα ἀναγραφτά εἰσιν ἐν τῷ ἐγκαιρίως ἤδη καταρτισθέντι παρ' ἡμῖν καὶ πρὸς τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας διαπεμφθέντι «Διαγράμματι ἐργασιῶν τῆς μελλούσης, Θεοῦ εὐδοκούντος, Οἰκουμένης Συνόδου 1925», εἰς ὃ ἀναμένομεν τὴν ἀπάντησιν Αὐτῆς, πρὸς ἐγκαιρον ἐπὶ τῇ δάσει τῆς γνώμης πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκπόνησιν τοῦ ὀριστικοῦ Προγράμματος.

Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ τόπου τῆς συνελεύσεως, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία, ἀναθεωροῦσα τὴν περὶ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, ὡς τόπου καταλλήλου, ἀπόφασιν αὐτῆς, εὕρισκει νῦν, ἐν συμφωνίᾳ καὶ πρὸς ἄλλας Ἐκκλησίας, κατὰ πάντα πρόσφορον τὸ Ἅγιον ὄρος Ἄθω, οὐ μόνον διὰ τὴν ἦν ἐνέχει ἱστορικὴν σημασίαν τὸ περιώνυμον τοῦτο τῆς μοναστικῆς Πολιτείας Κέντρον καὶ τὸν ἐν Βιβλιοθήκαις πνευματικῶν θησαυρόν, χρησιμώτατον εἰς τὸ ἔργον τῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κεντρικὴν αὐτοῦ θέσιν, καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν μέσων τῆς ἐξένιας τῶν συνελευσομένων Ἱεραρχῶν μιᾶς ἐκάστης Ἐκκλησίας.

Ταύτην δὲ τὴν γνώμην καὶ ἀπόφασιν τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐν ἀγάπῃ τῇ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι ἡμῶν, ἐξαγγέλλοντες τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, ἐπ' ἐλπίδι ἀποδοχῆς καὶ προσηκούσης ἀπὸ μέρους Αὐτῆς προνοίας πρὸς συμπλήρωσιν κατ' ἰδίαν παρά τῆς Ἀγιωτάτης, ἥς προσεδρεύει, Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὑπολειπομένης αὐτῇ σχε-

τικῆς ἐργασίας, προσδοκίᾳ πολλῇ ἀναμένομεν ἄμεσον παρ' αὐτῆς ἀπάντησιν.

Ἐκτενῶς δὲ τοῦ Κυρίου δεόμενοι, ἵνα ἡ πανσθενουργὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος χάρις, ἡ φωτίσασα τοὺς πρώτους διδασκάλους τῆς πίστεως καὶ κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ περιφανεί ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, συναγείρῃ καὶ ἡμᾶς πάντας ἐν τῇ ἐλπίζομένῃ Συνόδῳ καὶ καταυγάσῃ τὰς διανοίας ἡμῶν, πρὸς τὴν ἀπὸ κοῖνου μελέτη καὶ συνεξέτασιν καὶ θεόπνευστο ἐπὶ τῶν ἀπορρυμένων ἀποφανσιν, περιπτυσσόμεθα καὶ αὖθις Αὐτὴν ἀσπασμῷ ἀδελφικῷ τῷ ἐν Κυρίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

αἰετ. Δεκεμβρίου '.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαρότητας
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ὁ Ρουμάνος Καθηγητῆς κ. Chiricesco ἐξέδωκε τύποις πρό τινας θαυμασίαν μελέτην ἐπὶ τοῦ διορθωθέντος ἡμερολογίου, μεταφρασθεῖσαν καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν. Ἐπειδὴ δὲ παρ' ἡμῖν τινὲς μὲν ἐξ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων, ἕτεροι δὲ ἐξ ὑστεροβουλίας λέγουσι καὶ ἐπαναλαμβάνουσι, ὅτι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι αἱ ἀποδεχθεῖσαι, πρωτοβουλίᾳ τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, τὸ ἐν χρήσει καὶ παρ' ἡμῖν διορθωθὲν ἡμερολόγιον, ἀπεδέξαντο τὸ Γρηγοριανὸν τοιοῦτον, ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον, πρὸς διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης, νὰ μεταφράσωμεν τὰς κάτωθι γραμμὰς ἐκ τῆς εἰρημένης μελέτης τοῦ Ρουμάνου καθηγητοῦ.

« Ἀπὸ τοῦ 1054 οὐδεμία ὑφίσταται σχέσις μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Παππιστῶν. Ἐν τούτοις μέχρι τοῦ 1582 οἱ Ὁρθόδοξοι ἐώρταζον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας μετὰ τῶν Παππιστῶν τὰς ἐξῆς ἐορτάς: Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, τὴν ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου καὶ ἄλλας, χωρὶς νὰ κατηγορηθῶσι διὰ τοῦτο, ὅτι μετέστησαν εἰς τὸν Παππισμὸν. Ἀπὸ τοῦ 1582 οἱ Παππισταὶ ἐώρτασαν τὰς ὡς ἄνω ἐορτάς ἐνωρίτερον ἡμῶν, ἐν ἀρχῇ μὲν κατὰ 10 ἡμέρας, ὕστερον δὲ κατὰ 11, 12, καὶ τέλος κατὰ 13, διότι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1582 μέχρι τοῦδε ἡ μεταξὺ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ Σεληνιακοῦ ἔτους διαφορὰ ἠυξήθη κατὰ 3 ἡμέρας.

Καταργήσαντες δὲ ἡμεῖς 13 ἡμέρας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἐορτάζομεν τὰς ἐορτάς ἡμῶν κατὰ 13 ἡμέρας ἐνωρίτερον μολοντί: οἱ ἡμερομηνίαί τοῦ Ἡ-

μερολογίου ἔμειναν αἱ αὐταί. Ἐξακολουθοῦμεν διὰ τοῦτο νὰ ἐορτάζομεν τὰς ἐορτάς ταύτας κατὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἡμερομηνίαν ἀκριβῶς ὅπως ἐώρταζον ταύτας οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου τοῦ ἔτους 325. Θὰ συμβαίη ὅθεν νὰ ἐορτάζομεν νῦν τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, τὸν Εὐαγγελισμόν, τὴν Γέννησιν, τὴν Ἀνάληψιν καὶ τινὰς ἄλλας ἐορτάς τὰς αὐτὰς ἡμέρας μετὰ τῶν Παππιστῶν, ὡς συνέβαινον ἐν τῷ παρελθόντι μέχρι τοῦ ἔτους 1582. Ἐκ τούτου ὅμως οὐδὲ μὴ ἐπιτεταί: ὅτι μετέστημεν εἰς τὸν Παππισμὸν.

Ἄν ἐγεγόμεθα Παππισταὶ ἐν τῷ παρελθόντι πρὸ τοῦ 1582, οὔτε μετ' αὐτό, καίπερ ἐορτάζοντες κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ τὰς Κυριακάς (32 ἢ 53 κατ' ἔτος) καὶ ἐνίοτε τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ὡς ἐπὶ παραδείγματι κατὰ τὸ 1922. Ἄνευ οὐδενὸς κινδύνου διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡμῶν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐορτάζομεν ἀπάσας τὰς ἐορτάς ἡμῶν κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας μετὰ τῶν Παππιστῶν, χωρὶς νὰ μειωθῇ ὁ ἰσὸς πρὸς χαρακτῆρ αὐτῶν, ἀκόμη καὶ ἂν συνέπιπτον αὐταὶ καθ' ἓς ἡμερομηνίας καὶ αἱ ἐορταὶ τῶν Ἰουδαίων, τῶν Τούρκων ἢ τῶν Ἐθνικῶν.

Ἐπίστανται, ἄλλως τε, μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου καὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ τσσαῦται διαφοραί, ὥστε ἡ κατηγορία ἣν θέλουσι νὰ προσάψωσιν ἡμῖν ἐπὶ μεταστάσει εἰς τὸν Παππισμὸν πίπτει ἀφ' ἑαυτῆς.

Ἴδού τινες τῶν διαφορῶν τούτων:

1) Εἰς ἀμφότερα τὰ ἡμερολόγια σημειοῦνται ἐορταὶ ὑπάρχουσαι παρ' ἡμῖν τε καὶ τοῖς Παππισταῖς, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν συμπίπτουσι κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμερομηνίας. Οὕτω ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ὑφ' ἡμῶν μὲν ἐορτάζεται τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 2αν Ἰανουαρίου ἢ τοῦ Ἁγίου Σιλβέστρου ὑφ' ἡμῶν τὴν 2αν Ἰανουαρίου, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 31 Δεκεμβρίου ἢ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολογοῦ ὑφ' ἡμῶν τὴν 25 Ἰανουαρίου, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 9ην Μαΐου ἢ τοῦ Ἁγίου Παμφίλου ὑφ' ἡμῶν μὲν τὴν 16 Φεβρουαρίου, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 2ην Ἰουνίου ἢ τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου ὑφ' ἡμῶν μὲν τὴν 23 Φεβρουαρίου, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 26 Ἰανουαρίου ἢ τῶν Ἁγίων 40 Μαρτύρων τὴν 9ην Μαρτίου, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 10ην Μαρτίου ἢ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ὑφ' ἡμῶν τὴν 27 Δεκεμβρίου ἢ τῶν Ἁγίων Πάντων ὑφ' ἡμῶν μὲν τὴν 1ην Κυριακὴν μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 1 Νοεμβρίου ἢ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου

τοῦ Δαμασκηνοῦ ὑφ' ἡμῶν μὲν τὴν 4 Δεκεμβρίου, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 27 Μαρτίου· ἢ τοῦ ἁγίου Φιλίππου ὑφ' ἡμῶν μὲν τὴν 14 Νοεμβρίου, ὑπὸ δὲ τῶν Παππιστῶν τὴν 1 Μαΐου.

2) Ὑπάρχουσιν ἄφ' ἑτέρου ἑορταὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἡμερολόγιῳ ἐλλείπουσαι ἐκ τοῦ Γρηγοριανοῦ, ὡς: ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἢ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Βασιλείου, Γρηγορίου καὶ Ἰωάννου, ἢ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἢ τῶν ἁγίων Βασιλέων, ἢ τῶν ἁγίων Ἀρχαγγέλων, ἢ τοῦ ἁγίου Δημητρίου καὶ ἄλλαι.

3) Τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον περιέχει ἑορτάς μὴ σημειουμένας ἐν τῷ ἡμετέρῳ: τὴν τοῦ Ἀλέξινδρου, Βοναβεντούρα, Καρόλου, Δομινίκου, Ἐδουάρδου, Φερδινάνδου, Ὁρτενσιου, Ἰωάννης, Ματθίλδης, Ναυμόνδου, Θωμᾶ Ἀκινάτου, Γουλιέλμου καὶ ἄλλων. Ἡ ἀκόμη αἱ 7 θρήψεις τῆς Παρθένου, ἢ ἁγία καρδιά τοῦ Ἰησοῦ.

4) Τὰ δύο ἡμερολόγια χρησιμοποιοῦσιν ὀνομασίας διαφόρους, ἵνα ὑποσημάνωσι Ἐκκλησιαστικῶς καὶ μνήμας εὐρισκομένας ἐν ἀμφοτέροις τούτοις: α) Ἡ πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου ὀνομάζεται Κυριακὴ τῶν ἁγίων Πάντων, ὑπὸ δὲ τοῦ Γρηγοριανοῦ Κυριακὴ τῆς ἁγίας Τριάδος· β) Ἡ ἀνάμνησις τῆς συστάσεως τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Ἐυχαριστίας γίνεται κατὰ τὸ ἡμέτερον ἡμερολόγιον τὴν ἁγίαν καὶ Μεγάλην Πέμπτην, κατὰ δὲ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τελεῖται τὴν Πέμπτην ἧτις ἀκολουθεῖ τὴν Δευτέραν ἐβδομάδα μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν: τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· γ) Ἡ μνήμη τῆς συλλήψεως τῆς Θεοτόκου κατὰ τὸ ἡμέτερον ἡμερολόγιον γίνεται τῇ 9 Δεκεμβρίου, ἐνῶ κατὰ τὸ ἡμερολόγιον τῶν Παππιστῶν αὕτη τελεῖται τῇ 8 Δεκεμβρίου, ὀνομαζομένη ἢ ἄσπιλος σύλληψις τῆς Θεοτόκου, διότι πιστεύουσιν ὅτι ἔχει μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ καὶ ἡ Παρθένος Μάρια ἐγεννήθησαν ἄνευ τοῦ σπύλου τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

5) Κατὰ τὸ διορθωθὲν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον τὸ ἁγιον Ἐυχέλαιον τελεῖται τὴν Μεγάλην Τετάρτην. Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον οὐδεμίαν μνησίαν τούτου ποιεῖται. Οἱ Παππισταὶ τελοῦσι τὸ Ἐυχέλαιον μόνον ἐν περιπτώσει κινδύνου τοῦ ἀσθενοῦς.

6) Ἡμεῖς σεβόμενοι τὰς διατάξεις τῆς ἐν Νικαίᾳ ἁγίας Συνόδου οὐδέποτε τελοῦμεν τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων οὔτε πρὸ αὐτῶν. Οἱ Παππισταὶ οὐδόπως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν διάταξιν ταύτην τῆς ἁγίας Συ-

νόδου θὰ ἑορτάσωσι π. χ. κατὰ τὸ 1927 τὸ Πάσχα τὴν 17 Ἀπριλίου, ἧτοι ἡμεῖς μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐνῶ ἡμεῖς θὰ ἑορτάσωμεν μίαν ἐβδομάδα θραδύτερον, ἧτοι τὴν 24 Ἀπριλίου. Τὸ 1928, οἱ Παππισταὶ θὰ ἑορτάσωσι τὸ Πάσχα τὴν 27 Μαρτίου, ἧτοι πρὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα, ἔπειθ θὰ γίνῃ τὴν 21 Ἀπριλίου, ἐνῶ ἡμεῖς θὰ ἑορτάσωμεν τότε τὸ Πάσχα τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, ἧτοι τὴν 24 Ἀπριλίου.

Ἀρμύζει λοιπόν, ἐπιλίγει ὁ Ρουμάνος καθηγητῆς, νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰς λέξεις ἐκείνας τοῦ προπαρίου τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα: "Ἄλλα τὰ χεῖλη... ἐκείνων, οἵτινες ἀρνούνται τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμετέρου Ἡμερολογίου κατηγοροῦσιν ἡμᾶς ἀδικίως ὅτι ἠβελήσαμεν ν' ἀντικαταστήσωμεν τὸ ἡμέτερον Ἡμερολόγιον διὰ ξένου τοιούτου».

† ΑΡΧΙΜ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙ

Πότε ὠφελεῖ ἡ διδασκαλία.

Ἡ διδασκαλία ἐπαγγέλλεται ὄντως ὑψηλὰ καὶ σπουδαῖα κατωρθώματα, ὅταν θέλῃ καὶ ὁ ἀκούων: ὅτι τὴν στρεβλὴν φύσιν μεταβάλλει εἰς ἀγαθὴν· ὅτι τὸν ἀπότομον τρόπον μεταβάλλει εἰς μετρίον συμπεριφορᾶν, ὅτι τὸν ἀνήθικον εἰς σώφρονα, τὸν σπάταλον εἰς οἰκονόμον, καὶ γενικῶς τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς ἀγαθόν. Πότε; Ὅταν ὁ διδάσκων ἐγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ διδασκόντος, ὅταν διδάσκῃ μετ' ἀγάπης, καὶ ὅταν αὐτὸς εἶναι πρότυπον τῶν διδασκαλιῶν του. Ἡ διδασκαλία, διὰ νὰ προσελκύσῃ, ὀφείλει νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀκροατοῦ. Καὶ πολὺ εὐλόγως. Διότι, ὅταν δὲν αἰσθανθῇ ὁ ἀκροώμενος τὴν ὠφέλειαν τῶν λεγομένων, καὶ δὲν ἐκτιμῆσῃ αὐτὰ προεπόντως, πῶς θὰ τὰ ἀγαπήσῃ; Ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ πολλάκις ἡ διδασκαλία καὶ ἀπελπίζωνται οἱ διδασκόντες περὶ τοῦ ἀδιορθώτου τῶν ἀκροατῶν, ἢ τῆς ἀδυναμίας τῆς διδασκῆς, ὀφείλεται κυρίως τοῦτο εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς κινήσεως τοῦ ἐνδιαφέροντος. Δυνατὸν νὰ τὰ λέγῃ ἄριστα καὶ νὰ μεταχειρίζεται ὅλως τὰς ψυχολογικὰς καὶ παιδαγωγικὰς μεθόδους, καὶ ὅμως ἡ μόρφωσις τοῦ χαρακτήρος νὰ μὴ κατορθοῦται. Καὶ δὲν ἐπιτυγχίνεται, διότι δὲν προσεπείθησεν ὁ διδάσκων νὰ ἐρωτήσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν ποῦ κλίνουν. Διότι, εἰς δύο τινὰ πρέπει νὰ κατευθύνῃ τὴν διδασκαλίαν: Ἐὰν μὲν οἱ πόθοι εἶναι καλοὶ, ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ· ἐὰν δὲ εἶναι χαμερπεῖς, ὀφείλει πειστικῶς νὰ ἀποδείξῃ τὴν ζημίαν αὐτῶν,

καὶ ἐνταῦθα καὶ μετὰ θάνατον, καὶ κατόπιν νὰ ἐξυψώσῃ τοὺς ἀκροατὰς εἰς πόθους εὐγενεστέρους καὶ μονιμοτέρους. Τὸ ἐνδιαφέρον δὲ θὰ ἐκτιμήσουν καλύτερον οἱ μαθηταί. Ἄληθῶς ὁ διδάσκων, ὁ ὁποῖος ἐμπνέεται ὑπὸ τῆς ἀληθείας καὶ ἔχει πεποιθήσιν, ὅτι γίνεται ὄργανον τοῦ Θεοῦ τὴν στιγμήν ἐκείνην τῆς διαπλάσεως τῶν χαρακτήρων, θὰ ἐκχύσῃ ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς καρδίας του πρὸς τοὺς ἀκροαμένους.

*Ὅταν δὲ οἱ ἀκροαταὶ πειστοῦν πλέον, ὅτι ἐνδιαφέρονται καὶ ἀγαπᾷ αὐτοὺς ὁ διδάσκων καὶ ἀγωνίζεται μάλιστα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των, ἢ διάνοιά των θὰ συναρπασθῇ καὶ ἡ θέλησίς των θὰ κλίνη πρὸς τὰ διδασκόμενα. Ὁ Χριστὸς ἐσαγήνευε τὰ πλήθη διὰ τῆς μελιχίου διδασκαλίας Του καὶ ἰδίᾳ διὰ τῆς ἀγάπης του, τὴν ὁποῖαν πολλαχῶς ἐξωτερίκευε διὰ τῆς ἀκνωτοῦ φιλανθρωπίας του. Τὸ κῦρος δὲ τοῦ διδάσκοντος τότε θὰ ἐπιβληθῇ, ὅταν αὐτὸς πρῶτος ἐφαρμόζῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διδάσκει. Καθόσον ἀσυναίσθητος ὁ ἀκροατὴς ἀγεται, μόλις ἀκούσῃ τι δίκαιον καὶ ἐνάρετον, νὰ τὸ ἴδῃ ἐφαρμοζόμενον διὰ νὰ πεισθῇ. Καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ παρέχῃ παράδειγμα χρηστοῦ χαρακτήρος, εἶναι ὁ διδάσκων. Διὰ τοῦτο, καὶ μάλιστα ὅταν εὐρίσκειται εἰς ἀμεσώτερον ἐπαφήν, τὰ βλέμματα ὄλων εἰς αὐτὸν στρέφονται. Ἐξετάζονται οἱ τρόποι, οἱ λόγοι, τὰ βλέμματα καὶ αἱ σχέσεις. Καὶ ἐὰν εὖρη ὅλα σύμφωνα πρὸς τὰ διδασκόμενα ὁ ἀκροατὴς καὶ μάλιστα ἀνώτερος παρ' ὅτι τὰ ἤκουσε, τότε ἀποδέχεται τὴν διδασκαλίαν. Ἐὰν δὲ δὲν εὖρη σύμφωνον τὸν βίον τοῦ διδάσκοντος πρὸς τὰ λεγόμενα, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, τότε σχεδὸν δὲν δίδει σημασίαν, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ διδασκαλία εἶναι πειστικωτάτη καὶ καλλίστη. Διὰ τοῦτο εἰς Ἱεροκήρυκα δεινότατον ἐρωτήσαντά ποτε τινὰ φίλον του: «Διατί δὲν συμμορφῶται πρὸς ὅσα ἀκούει», ἔλαβε τὴν ἀποφθεγματικὴν ἀπάντησιν: «Δὲν μὲ ἀφίνει νὰ τὰ πράξω ὁ ἰδιαιτερός σου ἀξιόμιμπος βίος». Διὸ καὶ ὁ διδάσκαλος τῶν Ἑθνῶν, ὁ θεῖος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε μυριάδας ὀλοκλήρους νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν χριστιανισμόν, ἔγραψεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον Τιμόθεον τὰ ἐξῆς σπουδαιότατα λόγια: «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ (συννικαστροφῇ), ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ». Ὁ λόγος δὲ διὰ τὸν ὁποῖον σήμερον πολλὰ σχολεῖα δὲν διαπλάττουν καλοὺς χαρακτήρας, εἶνε ὁ ἀδιάφορος βίος μερικῶν διδασκάλων. Μάλιστα δὲ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, — ὅσον πικρὰ καὶ ἂν φανῇ, — ὅτι εἰς τὰ σχολεῖα δὲν δίδεται σήμερον ἡ πρόπευσα σημασία εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς. Μόνον ξηραὶ γνώσεις μεταδίδονται, καὶ τοῦτο κυρίως ἐπιδιώκεται.

Διὰ τοῦτο εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἀναθεωρηθῇ ἢ μέχρι τοῦδε πορεία, καὶ ἰδίως νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ἡ σημερινὴ ἠθικὴ κατάπτωσις καὶ ἀνωμαλία ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ὑλιστικὴν τάσιν τῆς κοινωνίας. Πρὸς δέ, οὐκ ὀλίγον συνετέλεσε καὶ ἡ ἀπὸ ἐτῶν παραμεληθεῖσα ἠθικὴ διαπαιδαγώγησις, ἣτις τόσον στερεῶς καὶ ἐπιμάνως ἐνεφυτεύετο εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἑλληνοπαίδων ὑπὸ τῶν παλαιῶν διδασκάλων. Μάλιστα ἂν ὅλοι πονοῦμεν τὴν ἠθικὴν προαγωγὴν τοῦ ἔθνους, ὅπως καὶ τὴν ἐπιθυμῶμεν, θὰ τὴν ἐπιτήχωμεν ἀσφαλῶς, ἐὰν οἱ διδάσκοντες διδάσκουν καὶ διὰ τοῦ λόγου των καὶ διὰ τοῦ ἔργου, γενικῶς δὲ παρέχωμεν οἱ πάντες καλὰ παραδείγματα πρὸς ἀλλήλους. Διὰ τῆς καλῆς δὲ διαγωγῆς μας θὰ πείσωμεν καὶ αὐτοὺς τοὺς μάλλον ἀπαισιδόξους, ὅτι ἡ διδασκαλία ὄντως ἠθικοποιεῖ καὶ παράγει τοὺς χρηστοὺς χαρακτήρας, οἱ ὁποῖοι δίδουν τὰς ὑψηλὰς κατευθύνσεις εἰς τοὺς λαοὺς καὶ μορφώνουν ἰδεώδεις ἠθικὰς κοινωνίας.

Σ. Γ. Α.

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΕΝ ΛΕΣΒΩ

Εἰς τὸ 45 στάδιον ἀπὸ τὰ ζεφυρία τοῦ ἄστεως Μιτυλήνης ἐμφανίζεται ἐν λεκανοπεδίῳ ὡς μεγαλοπρεπὲς τι μέγαρον ἢ μεγάλη Μοנὴ τοῦ Λειμῶνος, ἣτις μεγάλην δόξαν καὶ τιμὴν παρέχει εἰς τὴν εὐσεβεστάτην Λέσβον, ἀποτελοῦσα ἐν τῶν σπουδαιωτέρων αὐτῆς ἐγκαλωπισμάτων. Ἀκριβῶς πρὸ 400 ἐτῶν ἢ τοῦ Λειμῶνος μονὴ ἐκτίσθη, εἰς χρόνους δηλαδὴ χαλεποὺς πάνυ, ὀλίγον τι μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Λέσβου, ὑπὸ τοῦ ἰδίου τούρκου Πορθητοῦ τῷ 1462 γενομένην. Εἰς ἱερεὺς ἐντόπιος, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1492, Ἰγνάτιος Ἀγαλλιανός, εἶναι ὁ κτίτωρ τῆς ἀνδρῶς Μονῆς «τοῦ Λειμῶνος» ἐπικαλουμένης, ἐπ' ὀνόματι τῶν Ταξιαρχῶν τιμωμένης, ταύτης δὲ καὶ τῆς παρακειμένης ὡς ἡμῶρον γυναικείας τῆς Θεοτόκου τῆς Μυρτιδιωτίσης», ἣτις ἰδρῦθη ἐν ἔτει 1246, ἠγούμενος διετέλεσεν ὁ αὐτὸς ἐπὶ τετραετίαν, τῷ 1526 ἕως 1530, ὅτε καὶ ἐγένετο καὶ ἱεράρχης Μηθύμνης, ἀποβιώσας κατόπιν τῷ 1566 αὐτόθι καὶ εἶτα ἅγιος ἀναδειχθεὶς ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρείας Συλβέστρου.

Ἀπορεῖ τῇ ἀληθείᾳ πᾶς περιεργὸς λόγιος πῶς ἐτόλμησεν ὁ στερορὸς καὶ θαρραλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐν μέσῳ πολλῶν ἐρειπίων πόλεων καὶ κομῶν καὶ μονῶν νὰ κτίσῃ καὶ διοργανώσῃ τοιοῦτο ἱερὸν καθίδρυμα, προικίσῃ δὲ αὐτὰ δι' ἀγρῶν καὶ ἀμπελῶν καὶ

βοσκησίμων τόπων αφθόνων, αλλά και άγιών λειψάνων, βιβλιοθηκών και πληρώματος εκ διακοσίων άνδρών, ών τινες και διέπρεψαν.

Ευδοοῦται τὸ ἔργον τοῦ θεμελιωτοῦ ὑπὸ τῶν διαδόχων ἡγουμένων και ἀδελφότητος διὰ γιγαντιαίων βημάτων— εἰς δὲ ἦν και ὁ υἱὸς του Μεθόδιου. Παρέρχονται δὲ χρόνοι και καιροὶ και ἐκ τῶν ἔργων ἀκείνων ἐξέχει και διαλάμπει κυρίως τὸ τοῦ ναοῦ τῆς ἀνδρώας, πινυμοιοτύπως τοῦ ἀρχικοῦ ἀνεγερθὲν κατὰ τὰ σουλτανικὰ φερμάνια ἐπὶ Ἀνθίμου τῷ 1795, ὅτε ἡ μονὴ ἐπλήρωσεν ὡς φόρον εἰς τὴν τουρκικὴν κυβερνήσιν δισχιλίας περίπου ἀκάδας ἐλαίου ὡς ἀνάκαθεν. Ὁ ναὸς ἐσωτερικῶς εἶναι θαῦμα ἰδέσθαι και κατὰ τὸν πλοῦτον και κατὰ τὴν καλλιτεχνίαν.

Και νῦν ἐν τῷ ναῷ εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐνυπάρχουσι μεμβράναι και χαρτῶα χειρόγραφα μετὰ ἐντύπων βιβλίων ὑπὲρ τὰ χίλια, ἐξ ὧν 343 εἶνε χειρόγραφα, ἐκτὸς τῶν πατριαρχικῶν σιγιλίων και ἐγγράφων, ἐν οἷς τὸ παλαιότερον χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ 1487.

Εἰς τὸν κολοφῶνα τοῦ πλοῦτου ἔφθασεν ἡ Μονὴ τοῦ Λειμῶνος, ἰδίᾳ κτηματικῶς, πρὸ αἰῶνος. Τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα αὐτῆς ἔφθασεν ἕως τέσσαρας χιλιάδας λιγῶν πρὸ τινος, ἐπὶ τὰ βελτίω ἔσσει βαῖνον κατὰ περιόδους. Ἡ εὐδαιμονία δὲ αὕτη παρώτρυνε τῷ 1885 τὸν φιλόμουσον ἡγούμενον Γεδεῶν, τῶν ἐκ Παρακοίλων καταγόμενον, και τὴν ἀδελφότητα, ὅπως μέρος τῶν προσόδων χρησιμοποιηθῆ εἰς ἴδρυσιν και διατήρησιν Ἐπαρχιακοῦ Γυμνασίου ἐν Καλλονῇ. Καὶ ἀνεστατώθησαν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον και ἐπαρχία Μηθύμνης· τὸ μὲν ἤθελε τὸ ἄθικτον ἵνα μὴ γίνῃ προηγούμενον ἐκλαϊκείσεως ἐπὶ τῶν περιοριστῶν τῶν μονῶν, ἡ δὲ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν γενικὴν κοινωφελίαν. Ἐπὶ τέλους ἀνηρέθη ἡ οὕτω κληθεῖσα «Λειμονιάς σχολή», σχολαρχεῖον, ἧς ἐφέτος κατηδαρίσθη, διότι νεοκτίζεται ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐκεῖ που πλησίον γυμνάσιον εὐρύ, πάλιν διὰ χρημάτων τῆς Μονῆς.

Ἡ μονὴ ἔπραξε μέχρι τοῦδε πλεῖστα ὅσα κοινωφελῆ ἔργα, οἷον γεφύρας, ὑδραγωγεία, ὁδοὺς, φρέατα και σχολεῖα· ὑπῆρξε δὲ πάντοτε πρώτη εἰς γενναίας συνεισφορὰς, εἰς κοινότητα, σωματεία, εἰς διάφορα ἔλλη, εἰς διηνεκὴ φιλοξενίαν, ὡς ἐν ὁμαλῶ τῆς νήσου Ἰσταμένη. αὕτη δὲ διατηρεῖ ἀπ' ἀρχῆς και τὴν γυναικείαν μονήν.

Και νῦν ἡ μὲν ἀνδρῶα ἔχει μοναστὰς 20, ἡ δὲ γυναικεία 25 μονιστοῖς, ὧν τὰ ἐργόχειρα κινουσι τὸν θαυμασμόν παντὸς φιλοτέχνου. Κατὰ τὰ ἀνάκαθεν κρατοῦντα, ἀπαγορεύεται ἡ εἰς τὴν ἀνδρῶα εἴσοδος τῶν καλογραιῶν. Τὸ πολίτευμα ἀπ' ἀρχῆς ἦτο κοινοβικόν, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἐγένετο και

ἰδιορρυθμον. Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον ἀπαρτίζεται ἐκ πέντε μελῶν, ἰδίᾳ ἱερέων. Πατριαρχικὴ δὲ ἐστὶν ἡ μονὴ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως ἕως σήμερον· ἀπὸ δὲ τοῦ 1882 ἐπόπτης διορίσθη ὁ κατὰ καιρὸν ἱεράρχης Μηθύμνης.

Ἐφέτος τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἔλαβε τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἐσόδων και ταύτης τῆς Μονῆς· ἦτοι 10 τοῖς 1000, δηλαδὴ 90,000 δραχμῶν λαμβάνει ὅμως και ἑτέρας 90,000 ἐκ τῶν περικοπῶν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὃ ἐστὶν ἐν ὅλῳ 180,000.

Ἐκ τῆς τοῦ Λειμῶνος Μονῆς ἀνεδείχθησαν ἄνδρες και εὐπαίδευτοι και ἄλλοι ἀπὸ τοῦ 1875 οἱ ἐπόμενοι:

Ὁ Γρηγόριος, ἡγούμενος και διδάσκαλος διατελέσας ἐν ταύτῃ και ὡς συγγραφεὺς ἐξέδωκεν εἰς τόμον «περὶ ψυχῆς».

Ὁ Διονύσιος Χαροικῆς πολλὰ καὶ ἀ συνέγραψεν εἰς τὸ περιοδικὸν «ὁ Μέντωρ».

Ὁ Ζήλων Εὐθύμιος Ἀγριτέλης, ἐπίσκοπος τοῦ Ἀμασειᾶς, νεώτατος ἐθανατώθη ἐκεῖ κατὰ τὴν πανωλεθρίαν.

Ὁ Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης εἶνε προεστῶς τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Βουκουρεστίου ἑλληνικῆς παροικίας, καθὼς και ὁ Θεόκτιστος ἐν Βραΐλα.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ παραλειθῆ και ἡ σωτήριος δραῖσις τοῦ ἀοιδίου ἡγουμένου Κυπριανοῦ, ὅστις πρὸ τινος ἀνήγειρεν ἀτμοκίνητον ἐλαιοτριβεῖον πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῆς Μονῆς.

Ἐφάμιλλος τοῦ κτήτορος ἀνακαινιστῆς και στολιστῆς τῆς Μονῆς ἀπεδείχθη και ὁ νῦν ἡγούμενος αὐτῆς Νεκτάριος, ἐκ Μιτυλήνης, ἀνὴρ φιλόπονος, τριόροφον ἀνεγείρας ἐκ θεμελίων τὴν ἀνατολικὴν πτέρυγα, ὕψωσε κωδωνοστάσιον, ᾧ ἐκοδόμησε και ξενῶνα αὐτοτελεῖ ἔξωθεν, και ἕτερον δὲ οἰκοδόμημα προτίθεται νὰ ἀνεγείρῃ, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς βιβλιοθήκη, σκευοφυλάκιον και μουσεῖον.

Ἐν Μυτιλήνῃ

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Ι. ΔΡΑΚΟΣ

Μοσχονήσιος

Ἡμερομηνία	Εὐαγγ. Κυριακῶν	Απόστ. Κυριακῶν	Ἐορθὴ	Ἦχοι
3	Κυρ. πρὸ τῶν Φῶτων	Κυρ. πρὸ τῶν Φῶτων	Η'	Πλ. α'
10	> μετὰ τὰ Φῶτα	> μετὰ τὰ Φῶτα	Θ'	Π, δ'
17	> 1Β' Λουκᾶ (10 Ἀσποῶν)	Ὅσιου Ἀντωνίου Μεγ.	Ι'	Βαρύς
24	> 1Δ' Λουκᾶ (Τυφλοῦ)	Κυρ. ἀκὴ ΛΑ'	ΙΑ'	Πλ. β'
31	> 1Ε' Λουκᾶ (Ζακχαίου)	> ΔΒ'	Α'	α'

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

1.

Εἰς τὴν Σύναξιν τοῦ τιμίου Προδρόμου.

7 *Ιανουαρίου*

«Κἀγὼ ἐάρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. 1,34)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Χαρὰ θριαμβευτικὴ καὶ πεποίθησις χαρμόσυνος ἀπαπνέονται ἐκ τῆς ὁμολογίας ταύτης «ἐνός» ἐρημίτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια ἐπεφύλαξε τὴν εὐτυχίαν νὰ βαπτίσῃ τὸν Κύριον. Τὶς ἐφορτασμός προσφορώτερος τῆς μνήμης τοῦ μεγίστου τῶν Προφητῶν παρὰ νὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὴν χαρὰν του καὶ νὰ σεβασθῶμεν ὡς μαργαρίτην οὐράνιον τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ; **ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.**—**Α.** Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου. **Β.** Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος κήρυξ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. Ὁ πρῶτος μάρτυς τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου.

1.—Κατὰ θεῖαν ἔμπνευσιν, μὲ ἀνεπίσημον καὶ ἀτελεῖ γνῶσιν τῆς θεότητος του, ὁ Ἰωάννης διεκώλυε τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντα νὰ βαπτισθῇ. Καὶ ἡ ἀνεπίσημος αὕτη ὅμως ἐμφάνισις ἐγένετο αἰσθητὴ παρὰ τοῦ Προδρόμου ὡς ἐμφάνισις Θεοῦ. «Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με;» (Ματ. 3,14). Διὰ τοὺς ἄλλους ὁ Ἰησοῦς διήρχετο ἀπαρατήρητος. Εἶναι τυχαία ἄρῃ γε τοιαύτη τῆς Προνοίας εὐμένεια;

2.—Μὲ γνῶσιν ἐπίσημον: Κατὰ τὴν βάπτισιν:

α.) Εἶδεν ἰδίους ὄμμασι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν (Ἰωάν. 1, 32).

β.) Ἦκουσεν ἰδίους ὡσὶ τὴν πατρικὴν φωνήν. (Ματθαίου, 3, 17).

γ.) Ἔψαυσεν αὐτὸν ἰδίαις χερσὶ.

Καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος· αὐτόπτης μάρτυς τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ, ἦν ἐπεθύμησαν γενεαὶ ὀλόκληροι νὰ ἴδουν, αὐτὸς ὁ σκληροδίατος καὶ γυμνὸς ἐρημίτης, ὁ δυστυχέστερος, κατὰ τὰς κρίσεις τοῦ κόσμου, ὁ ἀνοιώνης, ὁ πτωχὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος! Τόσον αἱ μεγάλα βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι μυστηριώδεις!...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ—Ὁ πρῶτος κήρυξ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου

Ἄλλη ἐπαίνων διὰ τὸν Βαπτιστὴν ὑπόθεσις.

1.—Ἦδη, πρὸ τοῦ βαπτίσματος, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Προδρόμου, τί ἄλλο ἐπραττεν ἢ ἐκήρυσσε τὸν Χριστόν;

2.—Μετὰ τὸ βάπτισμα:

α.) Ἐνώπιον ἀντιπροσωπείας τῶν Φαρισαίων ἐπίσημου ἔσχε τὸ σθένος νὰ ὁμολογήσῃ: «Ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· μέσος δὲ ὕμῶν ἔστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε» (Ἰωάν. 1,26).

β.) Ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του «ἶδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. 1,29,36).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Χριστιανοὶ μου φιλέορτοι· ἡ δόξα τῆς ὁποίας ὁ ἐρημίτης Ἰωάννης ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ ὄχι μόνον νὰ βαπτίσῃ, ἀλλὰ καὶ πρῶτος μάρτυς καὶ κήρυξ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου νὰ παραστῇ, καταγράψῃ τὰς δεισιδαιμονίας καὶ προλήψεις τοῦ κόσμου, Δὲν εἶναι ὅσους συνήθως θεαθῶμεν εὐτυχισμένους τοῦ κόσμου καὶ πραγματικῶς εὐτυχεῖς, ἐν πλήρει τάξει ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Πόσοι ἦσαν οἰκογένεια ἐπίσημοι, πόσα ἀνάκτορα; Καὶ ὅμως ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγεννήθη εἰς Σπήλαιον καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ κόρην πτωχὴν. Καὶ πόσοι θὰ ἐθεωροῦντο οἱ ἀρμοδιώτεροι γὰρ τὴν κρίσιν τοῦ κόσμου νὰ γίνουν οἱ πρῶτοι μίρτυνοι καὶ κήρυκες καὶ φίλοι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ; Καὶ ὅμως πίπτει ὁ κλῆρος, ὁ κλῆρος τῆς θείας ἐγκρίσεως, ἐπὶ τὸν ἐρημίτην τοῦ Ἰορδάνου. Ἄς ζητῶμεν τὸν πλοῦτον τῆς καρδίας, τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγάπην, Αὐτοῦ τὴν εὐμένειαν. Ἴδου πόθοι ἐπίζηλοι. . .

2

Ἡ Μετάνοια

Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα—10 Ἰανουαρίου

«Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν, καὶ λέγειν.

Μετανοεῖτε· ἡ γῆκε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4, 17).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Ἰδού, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ πρῶτιστον καὶ ἀναγκαϊότερον κατὰ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ βίου ἀντιδραστικὸν φάρμακον. Διὰ νὰ εἶναι τὸ πρῶτον κήρυγμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πρὸς λαὸν ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενον, ἡ Μετάνοια, εἶναι πρόδηλον πόσην ἔχει σημασίαν πρὸς εἴσοδον καὶ ἐγκαικαινιασμόν βίου χριστιανικοῦ. Καὶ ποῦ νὰ σκεφθῇ τις, ὅτι σήμερον, χριστιανοὶ ἡμεῖς, θεωροῦμεν ὡς τὴν τελευταίαν πράξιν αὐτὴν ἐκέκινῃ, ἦν ὁ Χριστὸς κηρύσσει τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν χριστιανικῆς ζωῆς; **ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.**—**Α'.** Ἀναγκαϊότης τῆς Μετανοίας. **Β.** Φύσις τῆς Μετανοίας.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ Ἀναγκαϊότης τῆς Μετανοίας.

1.—Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀμαρτάνομεν. Καὶ εἰς τὴν σύγχρονον μάλιστα ἐποχὴν, μὲ τὴν ἐξαπόλυσιν τῶν ἀντιθρησκευτικῶν δεῶν καὶ τὴν ὑλιστικὴν θεωρίαν τῆς ζωῆς, ἡ ἀμαρτία δυστυχῶς ἀρχίζει ἐνωρίτατα, ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας... Δι' ὅλους ἐπομένως ἡ Μετάνοια ἀποβαίνει ἐκ τῶν πρῶτιστων ἀναγκῶν. Διὰ τῆς ἀμαρτίας βλάπτομεν τὸν ἄλλον, βλάπτομεν ἑαυτοῦς, καθιστάμεθα ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν κοινωνίαν, ὑβρίζομεν αὐτὸν τὸν Θεόν. Ἡ ἀμαρτία ἀνοίγει πληγὰς. Πῶς αἱ πληγαὶ αὐταὶ θὰ ἐπουλωθῶσι καὶ θὰ ἰαθῶσιν ἄλλως εἰμὴ διὰ Μετανοίας;

2.—Ὡς χριστιανοὶ ἔχομεν χρέος νὰ κοινωνῶμεν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Πῶς μὲ καρδίαν ἀκάθαρτον θὰ προσέλθωμεν, ἂν μὴ διὰ τῆς Μετανοίας καταστῶμεν πρὸς τοῦτο ἱκανοί;

3.—Ἀνεὺ τῆς Μετανοίας εἴμεθα ἀκατάλληλοι νὰ γίνωμεν πραγματικαὶ ταῦ Χριστοῦ μαθηταὶ καὶ νὰ ἀξιωθῶμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, «ἃ ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», προκόπτομεν δὲ μᾶλλον ἐπὶ τὸ χεῖρον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.

4.—Ἡ πράξις τῆς Μετανοίας καθίσταται ἀεὶποτε ἀναγκαία, διότι ἡ ὥρα τοῦ θανάτου ἡμῶν εἶναι ἀβεβαία, ἡ δὲ ἀναβολὴ τῆς Μετανοίας ἢ ἀδιαφορία αὐτῆς παραπέμπει ἡμᾶς ἀμετανοήτους εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὅπου «οὐκ ἔστι Μετανοία»... Εἶναι ἐπιβεβαίωσις τούτου κατηγορηματικὴ τὸ παράδειγμα τοῦ τρυφυλοῦ πλουσίου τοῦ Εὐαγγελίου. (Λουκ. 16, 19—31.)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Φύσις τῆς Μετανοίας

Ἐπάρχει ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψις ὅτι ἀρκεῖ νὰ ζητήσω ξηρὰν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν προσβληθέντα ἢ νὰ εἶπω πρὸς τὸν Θεὸν ἐν ξηρὸν «Μνήσθητί μου Κύριε», καὶ ἡ συνείδησις κοιμίζεται. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο Μετανοία. Αὕτη συνίσταται εἰς τό :

1.—Νὰ συναισθανώμεθα ἀληθῆ ἐνδόμυχον ἀπαρσκειαν διὰ τὴν ἐφάμαρτον πράξιν, τὸν ἐφάμαρτον λόγον καὶ διαγωγὴν καὶ σκέψιν καὶ κίνησιν, ἀναρμόστους πρὸς τὴν χριστιανικὴν καθαρότητα. Αὐτὸ τοῦτο πρέπει νὰ συντριβῶμεν καὶ νὰ αἰσθανθῶμεν ἐξευτελισμὸν τῆς ἀξίας ἡμῶν.

2.—Νὰ ἀντιδράσωμεν ἐνεργῶς κατὰ τῆς δελεαζούσης ἡμᾶς ἀμαρτίας: κακολογίας, κακεντρεχείας, οἰσोधήτῳ πτώσεως...

3.—Νὰ καλλιεργήσωμεν ἐν ἡμῖν πνεῦμα Χριστοῦ καὶ νὰ ἐγκολπθῶμεν τὴν ζωὴν τὴν χριστιανικὴν ἀγωνιζόμενοι νὰ ἐνιαχυθῶμεν κατὰ τὰ τρωτὰ ἴδια σημεῖα τῆς ζωῆς ἡμῶν.

4.—Ἐπανορθοῦντες τὰ ἀδίκημα: πρὸς τὸν πλησίον: ἀποδίδοντες τὴν ἀγάπην καὶ τὸ δίκαιον πρὸς τὸν Θεόν: ἱκανοποιῶντες τὴν θεῖαν δικαιοσύνην διὰ τῆς ἐξομολογήσεως τῶν καταδικασθειῶν ἤδη ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν ἀμαρτωλῶν πράξεων, λόγων καὶ παθῶν ἡμῶν, διὰ τῆς αἰτήσεως τοῦ θείου ἐλέους καὶ τῆς εὐχαριστοῦ ἀποδοχῆς καὶ ἐκτελέσεως τῶν ὁδηγιῶν τοῦ πνευματικοῦ Πατρός.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ἀδελφοί: τῆς ἀμαρτίας οἱ πλόκαμοι περιελίσσουσι ὡς ὀκτάποδες πάντας ἡμᾶς. Ἡ ζωὴ, ἡ ἀτομικὴ, ἡ οἰκογενειακὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ, ὅπως τὴν ἠθέλησεν ὁ Χριστός, ὅπως τὴν ἔζησε καὶ τὴν ἐπεσφράγισε μὲ τὸ πολύτιμον αἷμά του, πᾶν ἄλλο βεβαίως εἶναι παρὰ ἢ σύγχρονος ζωῆς. Μετανοήσωμεν.

Δὲν εἶναι ἡ κλησις ἡμῶν διὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ τὸν οὐρανόν. Μετανοήσωμεν ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου Ἄρχοντος μέχρι τοῦ εὐτελεστάτου καλυβίτου. Προσέχωμεν ἑαυτοῖς: καὶ ἂν ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἀμαρτήσῃ εἰς ἡμᾶς ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν καὶ ἐπιστρέψῃ λέγων: Μετανοῶ, ἀφήσωμεν αὐτῷ. Γινώμεθα ἀνεξίκακοι. Ἀμαρτάνοντες δὲ ἄς συντριβῶμεν ἑαυτοῦς διὰ τῆς Μετανοίας. Εἶναι ἄρετὰ αὕτη θείου Ἐλέους...

E. I. K.

ΠΑΡΑΤ ΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἔτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν.

Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῆς τοῦ Κυρίου Γεννήσεως ἀφηνίασαν πάλιν εἰς «ἐπικάϊρα» ἐόρτια ἄρθρα αἱ γραφίδες πολλῶν δημοσιογραφούντων εἰς τὰ καθημερινὰ φύλλα, εἰς στήλας δὲ μακροτάτας περὶ τοῦ σπουδαιοτέρου τῶν χριστιανικῶν μυστηρίων, τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, κατεβλήθη φιλοτιμος προσπάθεια νὰ λεχθῇ «ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλωτταν ἔπος ἔλθη», κατὰ τὴν καιρίαν φράσιν Διουσιῶν τοῦ Ἀλικαρνασέως. Καὶ ἀναγινώσκων τόσας ἀναπήρους καὶ αὐτόχρομα ἀντιχριστιανικὰς ἰδέας ὁ ἀπλοῦς λαός, ὁ μήπω ἱκανωμένος «νὰ δίδῃ λόγον περὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐλπίδος», εἰσδέχεται βαθμηδὸν τὸ δηλητήριον εἰς τὸν θρησκευτικόν του ὀργανισμόν καὶ χάνει τὴν χριστιανικὴν του συνείδησιν. Οἱ δημοσιογράφοι βεβαίως γράφουν διὰ νὰ ὠφελούν, διὰ νὰ φωτίζουσιν. Ἄν ἐγνωρίζον πόσης βλάβης καθίστανται πρόξενοι εἰς τὴν κοινωνίαν, διὰ τὰ ζητήματα τὰ θρησκευτικὰ θὰ κατέφευγον εἰς τοὺς ἀρμοδίους νὰ τὰ διαπραγματεύωνται, δι' ἑαυτοῦς κρατοῦντες τὸ εὐρὸν πεδῖον τῶν ἀπείρων θεμάτων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ διαπραγματεύωνται χωρὶς, τοῦλάχιστον, νὰ βλάπτουν τοὺς ἀναγνώστας των.

Ἐπὶ τῆς ἐνώσεως.

Ἡ «Ἐκκλησία», θέλουσα νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν διαλεύκανσιν ἐπικαίρων καὶ σοβαρῶν ζητημάτων, εὐχαρίστως παρέσχε τὰς σελίδας τῆς εἰς τὸν «Ἐνωτικόν» ὅπως ἐκθέσῃ τὰς σκέψεις του ἐπὶ τῆς συγχρόνου φάσεως τῶν σχέσεων, αἵτινες ἀνεπτύχθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔτη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς. Ἡ φιλοξενία τῆς σειρᾶς τῶν ἄρθρων τοῦ «Ἐνωτικῶν» οὔτε πρέπει νὰ νομισθῇ ὡς ἐρμηνεύουσα τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐπίσημον γνώμην τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, οὐδὲ δεσμεύει τὴν «Ἐκκλησίαν» καθ' ὅσον δῆποτε τρόπον. Ἀπ' ἐναντίας ἡ «Ἐκκλησία» παρακαλεῖ τοὺς ὀπωδητότε διίσταμένους πρὸς τὰς ἐπόψεις τοῦ «Ἐνωτικῶν» νὰ συμβάλωσι δι' ἀναλόγων ἄρθρων εἰς σχηματισμὸν τῆς

πρεπούσης ἀπὸ τῶν πραγμάτων γνώμης, τὰ ὅποια θὰ δημοσιευθῶσι μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας εἰς τὰς σελίδας τῆς.

Ἄγία ἐπικίνδυνος.

Ποῦν ὀρθαί αἱ ἐν τῷ τύπῳ διατυπωθεῖσαι ἐπικρίσεις τῆς περὶ Κυριακῆς ἀργίας τῶν φαρμακείων ἀποφάσεως τῶν ἀρμοδίων. Εἶνε περιττὸν νὰ ἀναπτυχθῶσιν οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε δυνατὸν οὐδὲ κατὰ μίαν ἡμέραν νὰ παραμείνωσι τὰ φαρμακεία κλειστά. Ἡ κοινωμιστικὴ ἰδεολογία ἀπαιτεῖ τὴν ἰκανοποίησιν τοῦ δικαίωματος τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως, γενικῶς. Πρέπει, κατὰ ταῦτα, νὰ ἀναπαύωνται καὶ οἱ ἰδιοκτῆται τῶν φαρμακείων καὶ οἱ ὑπάλληλοί των. Ἐρωτᾶται ὅμως: διατί ἐξαιροῦνται τοῦ γενικοῦ κανόνος καὶ οἱ ἰδιοκτῆται καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν διαφόρων διασκεδαστικῶν κέντρων, τῶν θεάτρων, τῶν κινηματογράφων, καὶ τῶν πολυούμων οἶνο-ζυθοπωλείων καὶ ταβερνῶν καὶ ἄλλων δημοσίων κέντρων, ὀλιγωτέρας πάντως χρησιμότητος τῶν φαρμακείων, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τῶν πολιτῶν; «Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι οἱ κύριοι κοινωμιολόγοι ἔχουν πρὸ πολλοῦ καταργήσει τὸν Θεόν. Διὰ τοὺς ὁπαδούς των ἡ Ἐκκλησία εἶνε πρᾶγμα ἀνύπαρκτον καὶ αἱ θρησκευτικαὶ μας παραδόσεις «προλήψεις θρησκευτικαί». Ὅταν ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζη καμμίαν ἀπὸ τὰς ἐορτάς τῆς, δὲν ἐννοοῦν νὰ μείνουν εἰς τὸ Γραφεῖον! Ποῦν συχνὰ μάλιστα, ὁ σεβασμὸς των πρὸς αὐτὰς φθάνει μέχρι τοῦ νὰ ἐορτάζουν καὶ τὴν παραμονήν!» Παρατηρήσεις προκληθεῖσαι ὑπὸ τῶν πραγμάτων.

Πτωχείας πρόληψις.

Ἡ κατὰ τὸν τύπον τοῦ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεσκοῦτου Ἀθηνῶν ἰδρυθέντος Ἀσύλου τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἰδρυσις καὶ ἐν Πειραιεὶ Ἀσύλου τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος χάριν τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀπόρων κορασιῶν τῆς γείτονος, τοῦ ὁποίου ἐπ' ἐσχάτων ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια, ἀποτελεῖ ἐν ἐπὶ πλέον σημαντικὸν βῆμα οὐ μόνον τῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς σκοπίμου καὶ ὑποδειγματικῆς κατευθύνσεως τῆς φιλανθρωπικῆς δυναμικότητος τῆς ἡμετέρας κοινωσίας. Ὅτι ὑπάρχουν καὶ παρ' ἡμῖν κεφάλαια φιλανθρωπικά, εἶνε ἀναντίρρητον, διαπιστοῦμενον κατὰ πολλὰς ἀφορμὰς καὶ περιπτώσεις. Ἀπαιτεῖται μῖνον πρωτοβουλία καὶ σκόπιμος συστηματοποίησις, τοῦτο δ' ἀκριβῶς εἶνε τὸ καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν κοινωρικὴν φιλανθρωπικὴν ἐτοιμότητα καὶ προθυμίαν ἡ Ἐκκλησία δέον νὰ παρεχῆ ὡς ὁδηγὸν τὸν συστηματοποιὸν νοῦν, ὁ νοῦς δ' ἐν τῇ τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ἐτόνισεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπί-

σκοπος, εἶνε ἡ πρόληψις τῆς πτωχείας καὶ οὐχὶ ἡ προσωρικὴ τῆς εὐδείας θεραπεία. Ἡ μεταπολεμικὴ εὐστυχία δὲν θεραπεύεται τόσο διὰ προχείρων καταφυγίων, ἐπαρκούντων εἰς τὰς χρείας τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ δι' ἐκαιώσεως τῶν εὐεργετουμένων καὶ περιθαλλομένων παιδιῶν εἰς τὸν ἀργαλέον ἀγῶνα τῆς ζωῆς, εἰς τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγον θ' ἀπαδυσθῶσι. Δι' αὐτὰ τὰ ταῦτα Ἀσὺλα πρέπει νὰ ἴηται πρὸς παντὸς ἐπαγγελνατικά, ταῦτα δ' ἄντως εἶνε ἀμφοτέρω τὰ περὶ αὐτὰ ὁ λόγος ἐνταῦθα.

Οἱ νομοεχεῖς ἐργάται.

Εἶνε ἀξία ἐξειδικασμένης προσοχῆς οὐ μόνον ἡ ἀπόφασις, καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔμφασις, οἷα τῆς ὁποίας ἐχρωμίτισε τὴν ἐν ἄλλῃ σελίδι τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλου τῆς Ἐκκλησίας δημοσιευομένην ἀπόφασιν τῆς ἡ Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας τῶν ἐργατῶν, ἣτις συνήλθεν εἰς παναμερικανικὸν συνέδριον ἐν Ἀτλαντῇ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ χαρακτηρισμοί, τοὺς ὁποίους ἀποδίδουν οἱ ἀμερικανοὶ ἐργάται εἰς τὴν τυραννικὴν δικτατορίαν τοῦ καταδυναστεύοντος τὸν Ρωσικὸν λαὸν κομμουνιστικοῦ σοβιετισμοῦ, καὶ ἡ κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ὀλιγαρχίας ἐντονος ἀντίταξις τοῦ γνησίως δημοκρατικοῦ τύπου τῆς αὐτοκυβερνήσεως τῶν λαῶν, μαρτυροῦσι πόσον ὠριμοὶ τὸν νοῦν καὶ συνετοὶ καὶ πολιτικῶς διαπαιδαγωγημένοι εἶνε οἱ ἀμερικανοὶ ἐργάται, πόση δὲ κουφότης καὶ ἀγνοια καὶ νηπιότης μαστίζει ἐκείνους ἐκ τῶν ἐν τῷ λοιπῷ κόσμῳ ἐργατῶν, οἷτινες, παρασυρόμενοι ὑπὸ ἐπιτηδείων ἐκμεταλλευτῶν, ὀνειρεύονται τοὺς Ρωσικοὺς παραδείσους.

Τί νὰ μιμῆσθε.

Ἐπεκράτησε νὰ θεωρῆται ἡ περίπυστος πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας ὡς ἡ κοιτὶς καὶ τροφὸς καὶ τὸ κέντρον τῆς ἐσχάτης καὶ πολυμύρφου διαφθορᾶς, ἡ ἑκὼν δ' αὐτῇ ἐκλαμβίνεται οὐ μόνον ὡς τὸ μέτρον τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως ὀλοκλήρου τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡ στάθμη, πρὸς ἣν πρέπει κατὰ μίμησιν νὰ προσαρμόζωνται τὰ ἔθνη καὶ τῶν ἄλλων λαῶν, διὰ νὰ μὴ τοῖς προσάπτηται ὁ μῦθος τοῦ ἀσυγχρονίστου. Πλάνη οἰκτρά. Οἱ Παρίσιοι οὐδὲν ἀκοσμότερον καὶ ἐκφυλότερον ἔχουν ἐξ ὅσων ὄλου τοῦ κόσμου αἱ μεγάλαι πρωτεύουσαι κρύπτουσι, οὐδ' ἐνε τοῦτο καθεστῶς κοινωρικὸν ἐνὸς ὀλοκλήρου λαοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον, κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν μὴ περιορισθέντων εἰς τὴν ἐπιπολαίαν παρατήρησιν τῶν ὁδῶν καὶ τῶν βουλευβάρτων, ἀλλ' εἰσδυσάντων ἐμβριθέστερον εἰς τὸν βίον τῆς οἰκογενείας, ἢ ἔννοια τοῦ ἀκόσμου εἶνε αὐτόχρονον κοινωρικὴ ἀντιπάθεια. Τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσης κέλνται ἔξω τῆς βαθυτέρας

πραγματικότητα, μόνον δ' ο ήμίκοσμος ενδύεται τὰς ἀκόσμους και ἐξεζητημένας ἀμφιέσεις εκείνας, τὰς ὁποίας εισάγει δυστυχῶς εἰς αὐτὴν τὴν συντηρητικὴν οἰκογενειακὴν και λοιπὴν ζωὴν και οἰκονομίαν ἢ πιθηκίζουσα ἐπιπαλαιότης τῶν συρρομανῶν ἐλλημίδων. Νομίζετε ὅτι δὲν ἔχετε ἴδια οἰκογενειακά και κοινωμικά ἦθη, ἢ ὅτι τὰ ἰδικά σας ἦθη δὲν ἀρμόζουσι εἰς εὐγενεῖς και πεπολιτισμένους ἀνθρώπους; Ἀφοῦ θέλετε νὰ μιμηθῆτε τὰ τῶν «Παρισίων», διατί δὲν εἰσέρχεσθε εἰς τὴν παρισίων οἰκογένειαν, ἀλλὰ προτιμᾶτε τὸν «ρυθμὸν» τῆς πολυχρωμίας τοῦ βουλευθάρτου και τὸν κυρισμὸν τῶν κέντρων τῶν μεταμεσοσυγκρίτων διασκεδάσεων;

ΑΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Παρά τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλ. Ταμείου, εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς 29 Δεκεμβρίου π. ἔ. ἐδημοσιεύθη τὸ ἐξῆς ἀνακοινωθέν :

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναγράφονται διάφοροι συκοφαντικοὶ χαρακτηρισμοὶ κατὰ τοῦ Γεν. Ἐκκ. Ταμείου, ἄλλοτε μὲν διὰ δῆθεν καταχρήσεις και ἄλλοτε δι' ἀνωμαλίας δυναμένας νὰ προκαλέσωσι και τῆς εισαγγελικῆς ἀρχῆς τὴν ἐπέμδωσιν. Καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διεσῶρθησαν ἀτυχῶς ὑπολήψεις ἀθῶν ἀνθρώπων, και δὴ οὐδεμίαν ἐχόντων σχέσιν μὲ τὸ Γενικ. Ἐκκλ. Ταμεῖον, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ δικαιοσύνη ἀπέδειξεν, ἔστω και ἀργά, ὅτι ὁλος ἐκεῖνος ὁ θόρυβος ὑπῆρξεν ἀσύστατος, ἀποδοθείσης τῆς τιμῆς εἰς τοὺς συκοφαντηθέντας.

Ἦδη πάλιν διὰ μίαν ἀναξίαν λόγου παράλειψιν ὀφειλομένην εἰς ὑπατιότητα αὐτοῦ τοῦ Ἐκκλ. Ταμείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀσύρεται διὰ δευτέραν φοράν εἰς τὸν τύπον πιθανῶς και σκοπίμως τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, ὡς λαβουσῶν χώραν ἐν αὐτῷ νέων καταχρήσεων!!! Ἡ διατυμπανισθεῖσα ἀνωμαλία ἔχει ὡς ἐξῆς: Κατὰ τὸν καταστατικὸν νόμον τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς διοικήσεως αὐτοῦ ἀνωτέραν ἐποπτεῖαν. τοῦτο δὲ ἐγκρίνει και τοὺς προϋπολογισμοὺς και ἀπολογισμοὺς αὐτοῦ. Κατὰ τὸ ἔτος 1922 ὑπεδλήθη, ὡς συνήθως, ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Ταμείου, ἀλλὰ τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον ἀφῆκε και παρήλθεν ὁλόκληρον τὸ ἔτος χωρὶς νὰ ἐκδώσῃ ἔστω και τυπικὴν τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐπανειλημένως τὸ Διοικητικὸν Σμβούλιον ἐγγράφως και προφορικῶς ἐζήτησε τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν διὰ νὰ καταρτίσῃ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1923, ἀλλὰ

τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον εἰς οὐδὲν προέβαιεν. Οὕτω δὲ παρήλθεν ὁλόκληρον τὸ ἔτος 1923 χωρὶς νὰ καταρτίσθῃ και ὑποβλήθῃ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1923. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1924 καταρτίζεται παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου και ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον τὸς ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1924, ὅσον και ὁ καθυστερηθεὶς τοιοῦτος τοῦ 1923, χωρὶς εἰσέτι τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον νὰ ἔχη ἀπεφασίση ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἑψ.ν αὐτοῦ εὐρισκαμένου προϋπολογισμοῦ τοῦ 1924.

Ἀλλὰ και πάλιν τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον καίτοι εἶχεν ὑπ' ἑψ.ν αὐτοῦ τριῶν ἔτων ἀπολογισμοὺς 1922, 1923, 1924, εἰς οὐδεμίαν προέβαιεν ἀπόφασιν, ἀφῆκε δὲ και παρήλθε και πάλιν ὁλόκληρον τὸ 1924 χωρὶς ν' ἀποφανθῇ.

Ἀρξάμενου τοῦ λήγοντος ἔτους καθηρέθη και ὑπεδλήθη εἰς τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον και ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1925, ὅστις και ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Ἰω. Μανέττα, χωρὶς τὸ Ἐκκλ. Ταμεῖον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως και τῶν προϋπολογισμῶν τῶν προηγουμένων ἔτων.

Δέον ἐπίσης νὰ γνωσθῇ ὅτι τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον προβαίνει εἰς δαπάνας ὑπὸ νόμων προβλεπομένας, προκειμένου δὲ περὶ ἐκτάκτων δαπανῶν ζητεῖται και λαμβάνεται πίστωσης παρὰ τοῦ ὑπουργείου· συνεπῶς οὐδεμία οὐσιαστικὴ ἀνωμαλία ἐγεννήτο ἐκ τῆς μὴ ἐγκαίρου ἐκδόσεως τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργείου, ἀφοῦ τὰς μὲν νομίμως ὑποχρεώσεις (μισθοδοσίας ἀρχιερέων, ἱεροκλήρων, καθηγητῶν κλπ.) δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὸ Ταμεῖον, διὰ δὲ τὰς τυχόν ἐκτάκτους ἐλαμβάνετο ἡ ἀπόφασιν τοῦ ὑπουργείου.

Αὕτη ἐν ὅλῳ εἶνε ἡ διατυμπανισθεῖσα κατάχρησις τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν ἐπιτήδευοί τινες νὰ ἐξογκώσωσι διὰ νὰ δυσφημίσουν τὸ Γεν. Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ὅπερ ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἐξεπλήρωσεν ἀνελλιπῶς τὰς ἀνατεθείσας αὐτῷ ὑποχρεώσεις κατορθῶσαν συγχρόνως νὰ διατηρήσῃ τὴν μοναρχικὴν περιουσίαν εἰς ἣν πάντοτε προσεύγει τὸ κράτος ὅταν πρόκειται σοβαρὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας νὰ θεραπεύσῃ, ὡς ἦτο ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀκτημόνων, ἡ προστασία τῶν προσφύγων κλπ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν παραλείπω νὰ γνωρίσω ὅτι τὰ ἐσχάτως ἀναγραφόμενα περὶ ἐτέρων διαχειριστικῶν ἀνωμαλιῶν εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, οὐδεμίαν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, τὸ ὁποῖον μόνον τὰς μονὰς διακρίει και αὐτῶν τὴν περιουσίαν διαχειρίζεται.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Δ ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπί ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῷ νέφ ἑτέ: ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀντήλλαξε συγχαρητήρια τηλεγραφήματα καὶ γράμματα μετὰ τῶν Προέδρων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

— Ἐπὶ τῇ σ μπληρώσει ἑκατονταετίας κατὰ τὸ προσεχὲς ἑτι: ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ κατὰ πρότασιν τοῦ Μακ. Προέδρου ἡ Ἱερὰ Δ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἐξαίρετικῶς τιμῆσθαι τὴν μνήμην αὐτοῦ ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Πρὸς τοῦτο δὲ κατηρτίσθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καλαβρύτων καὶ Ἀγιάλειας, Ἡλεῖας Γόρτυνας καὶ Μεγαλοπόλεως, ἵνα μελετήσῃ καὶ προπαρασκευάσῃ ὅ,τι σχετικόν.

— Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους κατ' ἐντολὴν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ βοηθὸς Ἐπίσκοπος Βρεσθένης ἐπεσεκέθη τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς, παραμυθίσας αὐτούς, ἀπεφυλάκισε δὲ πάντας τοὺς διὰ πολιτικὰ χρέη κρατούμενους καὶ προσήνεγκε διάφορα δῶρα εἰς τοὺς λοιπούς.

— Διευθυντῆς τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς διωρίσθη ὁ τέως τακτικὸς καθηγητῆς ἐν αὐτῇ καὶ Οἰκονόμος Ἀρχιμ. κ. Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸν ἐν θερμῶν ζῆλον μετ' οὐδ' αἰδουσι. Ἄγγελος Νησιώτης, ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τῆς κατηχήσεως τῆς νεότητος, ἀπένειμεν εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον Κατηχητοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, μεταβὰς πρὸς τοῦτο εἰς τὸν εἰρημένον ναὸν τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν κατὰ τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας ἐν τῷ Κατηχητικῷ Σχολείῳ.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος διώρισε τὸν βοηθὸν Ἐπίσκοπον Σταυρουπόλεως Γενικὸν Ἐπίτροπον καὶ ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, τὰ δ' ἐν τῇ κεντρικῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τέως καθήκοντα αὐτοῦ ἀνέθηκε τινὰ μὲν εἰς τὸν βοηθὸν Ἐπίσκοπον Βρεσθένης, ἕτερα δὲ εἰς τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος, εὐδοκίμωτατὰ ἐργασθεὶς μέχρι τοῦδε ὡς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος, θὰ παραμείνῃ ἐν Πειραιεῖ ὡς Γενικὸς Πνευματικὸς καὶ Ἱεροκλήρυξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς Ἀγίας Ἀικατερίνης διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ὁμωνύμου ναοῦ Φιλήμονος Βλαχοποῦλου. Πλήθος πολὺ παρηκολούθησεν αὐτάς, ἀποκομίσαν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Αἱ μικραὶ μαθήτριά τοῦ Σχολείου ἀπήγγειλαν διάφορα ποιήματα καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σακελλαρίου ἔψαλλον διάφορα ἄσματα. Εἰς προσφώνησιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σχολείου ἀπήντησεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπαινέσας τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν του.

— Διὰ Διατάγματος δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως Φύλλ. 309 (Παράρτημα) τῆς 2 Δεκεμβρίου 1923 ἐνεκρίθη ὁ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὑποβληθεὶς ὄργανισμός τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπερ ἀνεγνωρίσθη ὡς νομικὸν πρόσωπον.

— Ὁμοίως διὰ Διατάγματος δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως φύλλ. 307 (παράρτημα) τῆς 2 Δεκεμβρίου 1923, ἐνεκρίθη ὁ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὑποβληθεὶς ὄργανισμός τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (Σχολῶν καὶ Ἐργαστηρίων θηλέων), ὅπερ ἀνεγνωρίσθη ὡσαύτως ὡς νομικὸν πρόσωπον.

— Εἰς τὰς Ἐφημερίδας τῆς 29 Δεκεμβρίου ἐδημοσιεύθη τὸ ἐξῆς ἀνακοινωθὲν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν: «Καθίσταται γνωστὸν ὅτι ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος πληροφορηθεὶς χθὲς τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὅτι ἐπρόκειτο ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ νὰ τελεσθῇ ἡ κηδεῖα τοῦ ἐλευθ. τέκτου ὡς Ἀθανασίου Μινεῖκου καὶ ὅτι κατ' αὐτὴν θὰ ἐξεφώνῃ ἐπικηδεῖον ὁ κ. Π. Καλογερόπουλος ὡς ἐλεύθερος τέκτων, προσεκάλεσε τὸν αἰδουσι. Π. Στελλάκη, ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ, καὶ διέταξεν αὐτὸν ὅπως δηλώσῃ εἰς τὸν κ. Π. Καλογερόπουλον, ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ ὁμιλήσῃ ἐν τῷ Ναῷ καὶ ὅτι ἐὰν θέλῃ δύναται νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου. Ὁ ἱερεὺς διεδίδασκε μὲν τὴν ἐντολὴν ταύτην εἰς τὸν κ. Π. Καλογερόπουλον, δὲν ἐπέμεινε ὅμως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ὁ δὲ κ. Π. Καλογερόπουλος, παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν, ὁμίλησεν. Ὁ Μακροβύτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτιμώρησε πενιθραχικῶς τὸν ἐφημένον ἱερέα, καλέσας αὐτὸν εἰς ἀπολογία καὶ ὁ ὁσαυτὸν εἰς ἀρχίαν διὰ τὴν μὴ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς διθείσεως αὐτῷ ἐντολῆς.»

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Γεζικιήλ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ, ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου, μετέβη εἰς Φα-

νάριον, τῇ ἀρχαίᾳ ἔδρᾳ τῆς Μητροπόλεως, καὶ ἱεροῦργησεν ἐν τῷ φερωνύμῳ ἱερῷ ναῷ ἀνεγειρομένῳ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου, ἐν μέσῳ πολλοῦ ἐκκλησιάσματος καὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, πρὸς οὓς ὠμίλησε λαδὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου. Ἐκείθεν ὁ Σεβ. μετέβη εἰς Φάρσαλα, ἔδραν τῆς Μητροπόλεως, καὶ ἱεροουργήσας ἐν τῷ ἑορτάζοντι μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὠμίλησεν ἐπ' ἐγκωμίῳ τοῦ ἱεράρχου. Ὁ Σεβ. καὶ δημοσίᾳ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ διὰ τὸν ἐν Φαρσάλοις ἀνεγειρόμενον δι' ἐράνων μητροπολιτικοῦ οἴκου πρωτοδουλιᾶ εὐσεδῶν κατοίκων τῆς πόλεως.

— Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων κατήρτισεν ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν του ἐκ τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Κ. Ἡλιάδου, τοῦ Δημάρχου Καρδίτσας κ. Α. Ἀλαμανῆ, τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου κ. Γ. Παπαθανασιάδου καὶ τοῦ τραπεζίτου κ. Κ. Τσαγανοπούλου, πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Ὁ Σεβ. δίδων πρῶτος τὸ καλὸν παράδειγμα προσέφερον ἐξ ἰδίων του δύο χιλιάδας δραχμάς, περιήλθε δὲ αὐτοπροσώπως μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς τὴν ἀγορὰν Καρδίτσας ἐπὶ τριήμερον, καὶ συνέλεξαν ταιάκοντα ἑπτὰ χιλιάδας δραχμάς, ἃς διένειμαν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως, εἰς τοὺς πρόσφυγας καὶ εἰς τοὺς φυλακισμένους, ἀποφυλακίσαντες καὶ τοὺς διὰ χρέη κρατουμένους.

— Εἰς τὸν κ. Κωνστ. Παπαδημητρίου, Δευθυντὴν τοῦ Μουσικοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν καὶ καθηγητὴν τῆς Μουσικῆς ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ, ἀπενεμήθη ὁ χρυσοῦ σταυρὸς τῶν ἵπποτων τοῦ Παναγίου Τάφου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος συνελοῦσα ὅπως συσκεφθῆ ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ζητήματος κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως ἐκλέξῃ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἐκ τῶν ἱεραρχῶν τοῦ θρόνου, κατὰ μεγίστην δὲ πλειονοψηφίαν ἐξεδήλωσε τὴν προτίμησίν της ὑπὲρ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Νουβίας κ. Νικολάου. Συγχρότως ἐξέλεξεν ἐπιτροπὴν τετραμελῆ ἐκ τῶν μελῶν της ὅπως ἐρχομένη εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν παραγόντων τῆς ἑλληνικῆς παρουσίας Ἀλεξανδρείας συζητήσῃ τὸ ζήτημα μετ' αὐτῶν καὶ καταλήξῃ εἰς συμφωνίαν ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον. Ὅντως δὲ προσκληθέντες ἱκανοὶ τῶν προκρίτων συνεζήτησαν τὸ ζήτημα ἐν εἰδικῇ συσκέψει, καθ' ἣν διεπιστώθη ριζικὴ διαφωνία ὡς πρὸς τὴν κατ' ἀρχὴν ἐκλογὴν, διότι ἡ ἡμίσεις

σχεδὸν ἐκ τῶν προσελθόντων ὑπεστήριξαν τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου ἐκ τῶν «ἐξωκλιματικῶν» διαπροεπῶν ἱεραρχῶν.

— Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ οἱ Σύροι ὀρθόδοξοι συνελθόντες ἐν τῷ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Καϊρινοῦ προκρίτου Ἐμίρου Μιχαὴλ Λουτφάλλα καὶ εἰσηγουμένου αὐτοῦ ἀπεφάσισαν «νὰ ὑπεραμυνθῶσι τῶν δικαιωμάτων» των διαμαρτυρόμενοι πρὸς τὴν Τοποτηρητείαν διότι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ «δικαιώματά» των. Ἐν τέλει ἐξέλεγαι ἐπιτροπὴ πενταμελῆς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν εἰρημένον Λουτφάλλα, ἣτις ἀμέσως μετὰ τὴν συνίλευσιν ἐπισκεφθεῖσα τὸν Τοποτηρητὴν ἀνέπτυξε προφορικῶς τὰς ἀξιώσεις τῶν Σύρων. Καὶ πρῶτον μὲν διαμαρτυρήθησαν διότι αἱ ἀποφάσεις τῆς Τοποτηρητείας περὶ ἐκλογικῆς ἐγκυκλίου ἐλήφθησαν ἐν ἀπουσίᾳ ἀντιπροσώπων τοῦ συρορθόδοξου πειμνίου· δεύτερον δὲ ἐζήτησαν τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀπολελυμένης ἡδὴ ἐγκυκλίου ταύτης καὶ τὴν ἀναθεώρησιν αὐτῆς τῇ συμμετοχῇ Ἰσοῦ ἀριθμοῦ συρορθόδοξων πρὸς τοὺς τοὺς ἑλληνορθόδοξους ἀντιπροσώπους· καὶ τρίτον ἤξιωσαν τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς πατριᾶς τῶν Σύρων μέχρις ἑβδομήκοντα. Ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς παρεκάλεσε τὴν ἐπιτροπὴν ὅπως ὑποβάλλῃ τὰ αἰτήματα αὐτῆς καὶ ἐγγράφως, ἵνα διασκεφθῆ ἐπ' αὐτῶν ἡ Ἱερά Σύνοδος. Τὸ ἔγγραφον πραγματικῶς ὑπεβλήθη μετὰ τῆς ἐν τέλει προσθήκης ὅτι, ἐν ἢ περιπτώσει τὰ αἰτήματα δὲν ἐγίνοντο εἰς ἀκέραιον ἀποδεκτά, οἱ συρορθόδοξοι θὰ ἠναγκάζοντο νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν κυβέρνησιν καὶ εἰς τὰ δικαστήρια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτῆς συνεδρίᾳ ἡ Ι. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὑποβληθὸς νόμον ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως νέον τοῦ περὶ γάμου νόμου τροποποιητικὸν νομοσχέδιον, δι' οὗ ἐν τῇ περιπτώσει συνάψεως γάμου μεταξὺ Ὀρθόδοξου καὶ ἑτεροδόξου ἰχριστιανοῦ ἐπιβάλλεται μετὰ τοῦ πολιτικοῦ γάμου καὶ ἡ εὐλογία τοῦ γάμου δ' ἐκκλησιαστικῆς τελείας κατὰ τὸ μὲν ἢ τὸ δὲ τῶν δογμάτων, ὑποβληθῆ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὑπόμνημα, δι' οὗ νὰ παρακαλῆται αὕτη νὰ καθορίσῃ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ, εἰ δυνατόν, ὅπως ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ ἱερολογία τελῆται κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργάνῳ τοῦ Ὀρθόδοξου Σερβικοῦ Πατριαρχείου «Γλάσνηκ» δημοσιεύεται σερβιστὴ ἡ πραγματεία τοῦ Μακ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου περὶ τοῦ Συμβόλου τῆς Β'. Οἰκουμενι-

κῆς Συνόδου κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἱερέως Ἀνδρέου Τοπέεβιτς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σόφιας ἡ I. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας παρασκευάζει κατάλογον τῶν ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα θὰ δίδωνται ἐφεξῆς εἰς τὰ τέκνα τῶν βουλγάρων. Πολλὰ τῶν ὀνομάτων τούτων ἐλήφθησαν ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἐξ ὀνομάτων ἀνθῶν καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ Βουλγαρικοῦ ἔθνους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐν Νέα Ὀρλεάνη συγκροτηθέντος συνεδρίου τῆς Ἐπισκοπιανῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μεταβὰς ἐκεῖσε, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ὁ παρ' ἡμῖν γνωστός ἐπίσκοπος τοῦ Harrisburg Darlington παρέστη κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ναῶν τελεσθεῖσαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ὠμίλησε πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα μετὰ τὴν ἀνίγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ταύτη ἀνέπτυξε τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν βεβαιῶν ὅτι λίαν συντόμως θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἔνωσις αὐτῶν, ἀνέφερε τὴν πρὸς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους Πατριάρχας καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἐπαφήν του, ὁμιλῶν δ' ἐν τέλει περὶ τῆς θρησκευτικότητος τῶν Ἑλλήνων ἀνέφερε διαφόρους ἀναμνήσεις ἐκ τῆς μετ' αὐτῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀναστροφῆς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ ἐν Ἀτλάντα Σίτυ τῆς Ἀμερικῆς συνελθὼν κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον Συνέδριον τῆς «Ἀμερικανικῆς Ὀμοσπονδίας τῶν ἐργατῶν» προέβη πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ εἰς τὴν ἐπομένην ἀπόφασιν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐργατικῆς κινήσεως: «Ἡ Ἀμερικανικὴ Ὀμοσπονδία τῶν Ἐργατῶν» εἶναι κεκρηυμένη, ἀπεριφράστως, ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας, τοῦ δικαίου καὶ δηλ. τοῦ λαοῦ καὶ κυβερνᾶ ἑαυτὸν καὶ νὰ εἶναι κυρίαρχος τῶν ἰδίων του τυχῶν, διὰ πολιτικοῦ μηχανισμοῦ ἰδικῆς του κατασκευῆς. Ἐναντιοῦνται ὅμως ἐμφαντικῶς οἱ Ἀμερικανοὶ ἐργάται κατὰ τῆς ἐπαναστατικῆς βιαίας πολιτικῆς καὶ τῶν βιαίων διδασμάτων τῆς ἐπαναστάσεως, ὅπου δήποτε ὑπάρχει Δημοκρατία καὶ ὁ λαὸς ἔχει τὴν ἐξουσίαν διὰ συνταγματικῶν μεθόδων νὰ τροποποιῆ ἢ νὰ μεταβάλλῃ τὴν Κυβέρνησιν. Ἡ Ἀμερικ. Ὀμοσπονδία τῶν Ἐργατῶν καταγγέλλει τὴν ὅλην κομμουνιστικὴν φιλοσοφίαν, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως τῆς Ρωσίας ὡς ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ σύνθεσις δῆθεν κυβερνήσεως. Ἐναντιοῦται εἰς τὴν ὅλην κομμουνιστικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὸ δόγμα τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ εἰς τὴν δικτατορίαν

του ἐπὶ τῆς ἀτυχοῦς καταδυναστευομένης Ρωσίας. Κηρύσσει τὴν ἐχθρότητά της πρὸς τὸν Κομμουνισμὸν ὄχι ἀπλῶς ὑπὸ πνεῦμα ἀμύνης, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ζωτικὸν καὶ ἐπιθετικόν. Ἡ Ἀμερικανικὴ Ὀμοσπονδία τῶν Ἐργατῶν προτρέπει τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὅπως ἐξακολουθῆ μὴ ἀναγνωρίζουσα τὴν Σοβιετικὴν Κυβέρνησιν. Ἡ Κυβερνήσις μας εἶναι ἀξίεπαινος διὰ τὸ θάρρος, τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰς δημοκρατικὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἀπόλυτον ἀρνησίν της, ὅπως παρασυρθῆ εἰς ἐμπορείαν τῶν ἀρχῶν της χάριν διπλωματικῶν ὀφελημάτων καὶ κεφαλαιοκρατικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἡ Ἀμερικ. Ὀμοσπονδία τῶν Ἐργατῶν δὲν θὰ ἐμπορευθῆ τὴν τιμὴν της καὶ τὴν πίστιν της πρὸς τὴν Δημοκρατίαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ θὰ ἐναντιωθῆ κατὰ πάσης ἀποπειράς πρὸς τοιαύτην κατεύθυνσιν. Ἡ Ὀργάνωσις θὰ συνεχίσῃ τὴν ἀντίδρασίν της πρὸς πᾶσαν μορφήν κομμουνιστικῆς ὑποκινήσεως ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτεῖαις καὶ τῷ Δυτικῷ Ἡμισφαιρίῳ, εἴμεθα δ' ὑπερήφανοι διὰ τὴν ὑπόσχασιν συνεργασίας, ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο, ἐκ μέρους τῶν ὀργανωμένων ἐργατῶν τοῦ Μεξικοῦ. Ἡ Ἀμερικανικὴ Ὀμοσπονδία τῶν Ἐργατῶν εἶναι δημοκρατικὴ ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ συνθέσει της καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ εἶναι διάφορος. Ἡ Δημοκρατία καὶ ἡ Αὐταρχία δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῶσι. Συμβιβασμὸς μετὰ τοῦ ἐχθροῦ σημαίνει ἀναπόφευκτον ὑπὲρ τοῦ ἐχθροῦ πλεονέκτημα. Ἡ Ἀμερικαν. Ὀμοσπονδία τῶν Ἐργατῶν προτίθεται ὅπως εἰς τὸ μέλλον, ὡς ἔπραξε καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, χρησιμοποίησῃ πᾶσαν ἔντιμον μέθοδον πρὸς προστασίαν τῆς ἀκραιότητός της ἐναντι τῶν κηρυγμάτων τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἅτινα διαφθείρουσιν, ἀποσυνθέτουσι καὶ ἐρημώουσιν. Οὕτω μετὰ δυνάμει θὰ προστατεύσῃ καὶ πάντα δημοκρατικὸν θεσμὸν τῆς Δημοκρατίας μας. Εἴμεθα ὑπὲρ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐννοηθῆ τοῦτο ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον».

—Κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν μεγάλῃς γερμανικῆς κατολικῆς ἐφημερίδος αἱ ἐν Αὐστρίᾳ σημερῖναι δυνάμεις τῶν διαφόρων δογμάτων παρουσιάζουσι τὴν ἐξῆς εἰκόνα. Κατόλικοι 5518330, ἥτοι 81, 40ο τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, Ἰσραηλιταὶ 20153, ἥτοι 10,80ο. Διαμαρτυρόμενοι 89132, ἥτοι 80ο, καὶ Παλααιοκατόλικοι 14,911. Οἱ ἄνευ δόγματος δὲ κάτοικοι τῆς Αὐστρίας συμποσοῦνται εἰς 33087 ἀποτελοῦντες τὰ 2,80ο τοῦ ὅλου αὐτῆς πληθυσμοῦ. Ὁμοίᾳ στατιστικῇ γενομένη τῷ 1910 εἶχεν ἀποδώσει ἀποτελέσματα καθ' ἃ οἱ Κατόλικοι ἀπετέλουν τὰ 36,80ο τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, οἱ Ἰσραηλιταὶ τὰ 8,60ο καὶ οἱ Διαμαρτυρόμενοι τὰ

ἔ,80)ο και οἱ ἄνευ δόγματος μόλις τὰ 0,20)ο.

—'Ἐσχάτως ἐρωτάσθησαν ἐν Split τῇ Κροατίας τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ποιητοῦ Μάρκου Μαυρίκ, (1450—1524), εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ ποίησις τοῦ πρώτου κροατικοῦ ἐπικοῦ ποιήματος «Judita» ('Ιουδήθ) δημοσιευθέντος τῷ 1521 καὶ ἄλλα εἰς τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ ποιήματα περὶ ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ὡς καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ ἔργου «ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ» εἰς τὴν κροατικὴν γλῶσσαν. Ὁ ποιητὴς οὗτος ἐθεωρήθη ὡς ὁ θεμελιωτὴς τῆς κροατικῆς ποιήσεως καὶ πεζογραφίας.

—Κατ' εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων, ὁ γερμανὸς αἰγυπτιολόγος καθηγητὴς Γκρίμε κατώρθωσε νὰ διακρίνη καὶ ἀναγνώσῃ τὰς ἀρχαίας πλάκας, τὰς ὁποίας ὁ Μωϋσῆς κατέθεσε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρὸς τιμὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ, ἣτις ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Νείλου. Ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, κατὰ τὸν ἐν λόγῳ καθηγητὴν, θέτει ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως τὴν ἱστορικότητα τῆς περὶ Μωϋσέως βιβλικῆς διηγήσεως.

—'Αγγέλλεται ἐσχάτως ἡ ἐπιχείρησις μεγάλου ἐξερευνητικοῦ ταξιδίου γαλλοαμερικανικῆς ἀποστολῆς πρὸς ἀνακάλυψιν κεκοιμημένων κεφαλαίων τῆς ἱστορίας τῆς προϊστορικῆς καὶ ἀρχαίας Ἀφρικῆς. Ἡ ἀποστολὴ ἀνεχώρησεν ἤδη ἐκ Κωνσταντίας τοῦ Ἀλγερίου διὰ τὸ μέγα ταξεῖδιον τῶν 1500 μιλίων διὰ τῆς Σαχάρας εἰς τὸ Χόγκαρ.

—Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας κ. Κούλιτζ παραστάς μετὰ τῆς κυρίας αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ὁμαχα τῆς Νεβράσκας συνέλευσιν τῆς Ἀμερικανικῆς Λεγεῶνος ἐξεφώνησε λόγον, δι' οὗ κατεδίκασε διὰ ὀρυμνιῶν ἐκφράσεων τὰς θρησκευτικὰς καὶ φυλετικὰς διακρίσεις, ἐνθουσιωδῶς δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἐπευφημήθη ὑπὸ τῶν παρισταμένων 12000 μελῶν τῆς Ἀμερικ. Λεγεῶνος. "Ἄν δὲν ἀπαλείψωμεν ἀφ' ἡμῶν —εἶπε— τὰς φυλετικὰς προλήψεις καὶ τὰς ὑποψίας, πρέπει νὰ ἐτοιμασθῶμεν δι' ἕνα νέον πόλεμον. "Ὅλοι εὐρισκόμεθα ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ πλοίου τώρα, ἔστω καὶ ἂν οἱ πρόγονοί μας ἦλθον ἐνταῦθα διὰ τοῦ «Μαίικφλάουερ» πρὸ τριῶν αἰώνων, ἔστω καὶ ἂν ἐφθάσαμεν ὡς ἐπιβάται καταστρώματος πρὸς τριετίας... Δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἀναλογισθῇ τις ἀτυχέστερον γεγονός μιάς κοινότητος, ἣτις ἐδράζεται ἐπὶ τῶν ἰδεωδῶν, διὰ τὰ ὅποια καυχῶνται οἱ Ἀμερικανοί, καὶ ὅμως ἔχει ἐν ἑαυτῇ μισαλλοδοξίαν ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν... Κανονὸς ἀνθρώπου ὁ πατριωτισμὸς δὲν τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ ἕνεκα τῆς φυλετικῆς του καταγωγῆς, τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν του, ἢ τῶν θρησκευτικῶν του πεποιθήσεων».

ΦΙΛΑΝΘΙ ΟΠΙΚΑ

'Απὸ τοῦ 1902 ὑπάρχει ἐν Καβάλλῃ σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Φιλόπτωχος ἀδελφότης Κυριῶν

Καβάλλας», οὗτινος σκοπὸς εἶναι ἡ ἴδρυσις βιοτεχνικῶν ἐργαστηρίων ἢ σχολῶν ὑπὲρ ἀπόρων γυναικῶν καὶ κορασιῶν καὶ ἡ διὰ τεχνουργημάτων δημιουργία πόρων ζωῆς εἰς αὐτά, ὡ καὶ ἡ χορηγία συνδρομῆς πρὸς ἀναξιοπαθοῦντας καὶ δι' οἰονδήποτε ἄλλον φιλανθρωπικὸν σκοπόν. Εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς δρασεως τοῦ καλοῦ τούτου σωματείου ὀφείλονται, πλὴν τῶν πρὸς διάφορα δυστυχῆσαντα ἄτομα χρηματικῶν βοηθημάτων, καὶ σεβαστὰ ποσά, ἅτινα προσέφερε κατὰ τε τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους καὶ τὸν εὐρωπαϊκὸν ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἐσχάτως ὑπὲρ τῶν προσφύγων. Τὸ ἐν Καβάλλῃ Ἑλληνικὸν Νοσοκομεῖον ἐπὶ τῆς τουρκοκρατίας ἐλάμβανε παρὰ τοῦ σωματείου τούτου ἐτήσιον ἐπίδομα 120 λιρῶν ὀθωμανικῶν. Τῷ 1916 ἰδρύθη ὑπ' αὐτοῦ ἐργαστήριον ραπτικῆς διὰ τὰς ἀπόρους γυναῖκας καὶ νεάνιδας καὶ τῷ 1922 «Ἄσυλον ὀρφανῶν προσφυγοπαίδων» λειτουργήσαντα τὸ μὲν πρῶτον μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατοχῆς τῆς πόλεως, τὸ δὲ δεύτερον μέχρι τῆς ὑπὸ τῆς «Near East Relief» ἀναλήψεως τῆς περιθάλψεως τῶν ὀρφανῶν προσφυγοπαίδων. Κατ' ἔτος ἡ Ἀδελφότης ψηφίζει ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Καβάλλας 30000 δραχμῶν, ἐσχάτως δ' ὑπὲρ τοῦ Φθισιατρείου Καβάλλας ἐψηφίσεν ἐτήσιον ἐπίδομα ἔξ 150000 δραχμῶν καὶ παρεχώρησεν εἰς αὐτὸ τὰ εἶδη τοῦ διαλυθέντος «Ἀσύλου» ἀξίας 13,137.05. Τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος ἀνέρχονται εἰς 175.

—Καὶ ἐν Μασσαλίᾳ αἱ ἐκεῖ ἑλληνίδες συνέπηξαν ἀπὸ διετίας ὀργάνωσιν ἔχουσαν τὰ γραφεῖα αὐτῆς ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ἑλληνικοῦ ναοῦ καὶ ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν ἐν γένει φιλανθρωπίαν. Μέχρι τοῦδε ὀργανώθη καὶ συντηρεῖται ὑπὸ τοῦ σωματείου ἐργαστήριον παροχῆς ἐργασίας εἰς πρόσφυγας. Τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας ταύτης διανέμονται δωρεάν εἰς τοὺς ἔχοντας μεγαλυτέραν ἀνάγκην, ἀφ' οὗ ἐν τῷ μεταξὺ διὰ τὴν παραγωγὴν αὐτῶν ἀμείβονται ἰδιαιτέρως αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες. Τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ σωματείου τούτου ἐπεβλήθη ὁ νόμος τῆς ὑποχρεωτικῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Μασσαλίᾳ ἑλληνίδων, διότι ἐλλείπει ἑλληνικῶν σχολείων θὰ ἔμενον ἄλλως ἀγράμματοι. Εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς τοιαύτης μορφώσεως αἱ ἑλληνίδες τοῦ σωματείου ἐπιδιώκουσιν ἤδη τὴν εἰς τοὺς ἑλληνοπαίδας μαθητὰς τῶν γαλλικῶν σχολείων ἰδιαιτέραν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

—'Ἐκ στατιστικῶν τοῦ ἐνταῦθα Βρεφοκομείου παραλαμβάνομεν τοὺς κάτωθι λίαν ἐνδιαφέροντας ἀριθμοὺς: Κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 1885 μέχρι τοῦ 1895 δε-

κασιάν ο μέσος όρος τῶν κατ' ἔτος ἐκθέτων βρεφῶν ὑπῆρξε 349, ἡ δὲ θνητότης αὐτῶν εἶχε τὴν ἀναλογίαν 77,5 ο]. Κατὰ τὴν μέχρι τοῦ 1900 ἐπομένην πενταετιάν τὰ μὲν ἐκθετα βρέφη ἠριθμοῦντο ἐτησίως κατὰ μέσον ὄρον εἰς 300, ἡ δὲ μεταξὺ αὐτῶν θνητότης ἦτο 68,29 ο]. Κατὰ τὴν μέχρι τοῦ 1903 ἐπομένην τριετιάν τὰ ἐκθετα ἀνῆλθον εἰς 525 ἐτησίως κατὰ μ. ὄρον καὶ ἡ θνητότης ὑπελογίσθη 54 ο]. Τῷ 1905 ἡ θνητότης μεταξὺ τῶν ἐκθέτων ὑπελογίσθη εἰς 44 ο], τῷ 1906 εἰς 41 ο], τῷ 1907 εἰς 42 ο], τῷ 1908 εἰς 43 ο], τῷ 1909 εἰς 42 ο], τῷ 1910 εἰς 44 ο], τῷ 1911 εἰς 38 ο], τῷ 1912 εἰς 43 ο], τῷ 1913 εἰς 45,49 ο] καὶ τῷ 1914 εἰς 57,33 ο]. Κατὰ τὸ 1915 ἐπὶ 1196 ἐκθέτων ἀπέθανον τὰ 691, τὸ 1916 ἐπὶ 1186 τὰ 644, τὸ 1917 ἐπὶ 1469 τὰ 969, τὸ 1918 ἐπὶ 1253 τὰ 879 καὶ τὸ 1919 ἐπὶ 1160 τὰ 787. Ἡ ἴδια ἀναλογία ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν μέχρι τοῦ 1923 περίοδον, ἀλλ' ἡ θνησιμότης τῶν ἐκθέτων βρεφῶν κατὰ τὸ 1924 ἔφθασε τὴν ἀναλογίαν τῶν 84,67 ο]. Ἐπὶ 1154 ἐκθέτων βρεφῶν ἀπέθανον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰ 977, κατὰ μῆνας δὲ ὡς ἑξῆς :

Ἰανουάριος	ἐκθετα	111	θάνατοι	58
Φεβρουάριος	»	90	»	85
Μάρτιος	»	94	»	77
Ἀπρίλιος	»	86	»	92
Μάιος	»	77	»	82
Ἰούνιος	»	93	»	105
Ἰούλιος	»	103	»	89
Αὐγουστος	»	84	»	64
Σεπτέμβριος	»	71	»	64
Ὀκτώβριος	»	76	»	84
Νοέμβριος	»	77	»	84
Δεκέμβριος	»	92	»	89

Κατὰ δὲ τὸ παρελθὸν ἔτος 1925 μέχρι τοῦ Αὐγούστου ἠριθμῆθησαν 523 ἐκθετα εἰς τὸ Βρεφοκομεῖον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐμμανουὴλ Φαρλέκας, Γραμματέως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Ἐγκόλιον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1936.—Τὸ τρίτον ἤδη ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ὁ κ. Φαρλέκας, Γραμματεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, δημοσιεῖ ἐγκόλιον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον πλουσιωτάτου περιεχομένου. Ἐν πρώτοις περιέχει χρονολογικὸν πίνακα τῶν σπουδαιότερων γεγονότων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐπισημονικῶς κατηρητισμένον, ἐφεξῆς μετ' ἄλλα τινὰ προεισαγωγικά ἀκριβέστατον καὶ λεπτομερέστατον ἑορτολόγιον τῶν ἀποστολικῶν καὶ εὐαγγελικῶν περικοπῶν. Ἀκολουθεῖ πλῆρες τῶν 12 μητῶν Κυριακοδρομίον καὶ μετ' αὐτὸ τὸ τμήμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν περὶ τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰδικώτερον ἐν πάσῃ σχεδὸν λεπτομερείᾳ, τοῦ Γεν. Ἐκκλη-

σιαστικοῦ Ταμείου μετὰ πίνακος τῶν Μονῶν καὶ τῶν Ἐνοριῶν τῆς τε Π. καὶ τῆς Ν. Ἑλλάδος, τὸ Συνταγματικὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ διοίκησις αὐτοῦ, τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, τῆς Θεολογικῆς καὶ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, τοῦ Πανεπιστημίου γενικῶς, τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων, τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀργανοτροφείων, τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικής, τῆς διοικητικῆς διαιρέσεως τοῦ Κράτους καὶ τέλος τῶν διαφόρων ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενων θρησκευτικῶν περιοδικῶν. Προκαλεῖ ἀληθῶς τὸν θαυμασμὸν ὁ πλοῦτος τοῦ περιεχομένου τοῦ μικροῦ τούτου τεύχους. Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν ἡ τάξις καὶ ἡ ἀκρίβεια αὐτοῦ. Διὰ ταῦτα τὸ «Ἐγκόλιον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον» εἶναι ἀπαραίτητον διὰ πάντα Ἑλληνα χριστιανόν, ἐπιθυμοῦντα νὰ ἔχη πρῶχειρον μίαν εἰκόνα τῆν συγχρόνου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί, πρὸ πάντων, διὰ πάντα κληρικόν, διότι τὸ μικρὸν τοῦτο ἡμερολόγιον εἶναι ὁ καλύτερος καὶ ἀσφαλέστερος ὁδηγὸς αὐτοῦ. Τιμᾶται μόνον 5 δραχμῶν καὶ εὐρηται παρὰ τῷ συγγραφεῖ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ Ἄπολογισμὸς Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Χρήσεως 1η Δεκεμβρίου 1924 — 1η Δεκεμβρίου 1925.

Ἐσοδα

1) Ἐπὶ Εἰσπράξεων Ἐνοριακῶν Φιλοπτῶχων Ταμείων καὶ προϋπολογισμῶν Ναων	16,345.10
2) Ἐπιχορηγήσεις Μακαριστάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν	21.500.—
3) Ἐρανὸς ἡμέρας πτωχῶν	173,528.85
4) Συνδρομαὶ Ἱερῶν Ναων, Μονῶν καὶ Φιλ. Ἰδρυμάτων	7,930.—
5) Εἰσφοραὶ Φιλανθρώπων ἰδιωτῶν	7,450.—
6) Δωρεαὶ Τραπεζῶν	35,000.—
7) Κληροδοτήματα	9,350.—
Ὑπόλοιπον ἐν τῷ Ταμείῳ τῇ 1η)12)24	23,828.05
	<u>295,132.—</u>

Ἐξοδα

1) Βοηθήματα εἰς ἀπόρους	65,857.05
2) Εἰς Συλλόγους, Σωματεῖα καὶ Φιλοπτ. Ἐπιτροπὰς	42,379.—
3) Βοηθήματα Χριστουγέννων, καὶ Πάσχα	39,815.—
4) Βοηθήματα εἰς ἀσθενεῖς	12,865.—
5) » » ἀπόρους Κληρικοῦς	10,585.50
6) Ἀποφυλακίσεις κρατουμένων καὶ δῶρα εἰς φυλάκ. κατὰ τὰς ἑορτάς	8,451.10
7) Βοηθήματα εἰς ἀπόρους σπουδαστὰς	15,600.50
8) Ἐνίσχυσις ἐνορ. Φιλοπτ. Ταμείων	32,853.85
9) Προικοδοτήσεις ἀπόρων παρθένων	7,800.—
10) Χαρτόσημα ἀδειῶν, γάμων ἀπόρων	687.40
11) Γενικά ἔξοδα	22,107.30
	<u>259,010.70</u>

Ταμείον (Ὑπόλοιπον τῇ 1η Δ)βρίου 1925) 36,121.30
Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Δ)βρίου 1925. 295,132.—

Ὁ Λογιστὴς
ΔΗΜ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἐν Ἀθήναις Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38